

Chapter 1
ช่วงปิดเทอมหน้าร้อน
อันเที่ยจคร้านแต่แสนสุขแท้ๆ
กลับคิดถึงตอนเปิดเทอม—
สงสัยเราจะเป็นสาย M

ในช่วงที่หนาวที่สุดของฤดูหนาว ณ เมืองแห่งหนึ่งทางตอนเหนือ
ที่อากาศหนาวยะเยือก เกล็ดหิมะขาวโพลนปกคลุมทั่วผืนดิน เมื่อยืนอยู่
ท่ามกลางสายลมหนาวเสียดกระดูก รู้สึกราวกับลมหายใจจะจับตัวเป็น
น้ำแข็ง

ภายในคฤหาสน์อันโอ่โถงและหรูหราที่สร้างด้วยสถาปัตยกรรม
จีนโบราณ ดวงไฟภายในบ้านยังเปิดสว่าง

ที่นี่คือคฤหาสน์ประจำตระกูลเว่ย ตระกูลผู้ธำรงอำนาจสูงศักดิ์และ
ทรงอิทธิพล

ช่วงตรุษจีน สมาชิกในคฤหาสน์มีแขกมาเยี่ยมเยียนไม่ขาดสาย
บางครั้งยังได้ยินเสียงหัวเราะแทรกด้วยเสียงประทัด บรรรยากาศอบอุ่น
ไปด้วยความรื่นเริงและครึกครื้น แต่ภายในห้องนอนที่อยู่ลึกเข้าไปด้านใน
กลับไม่รู้สึกรับบรรยากาศรื่นเริงแม้แต่เน้อย

ภายในห้องอุ่นมาก กลางห้องมีเตียงขนาดใหญ่ตั้งตระหง่าน หน้า
เตียงคือจอทีวีแอลซีดีขนาดห้าสิบนิ้ว เหนือเตียงคือเครื่องเล่นเกมกับ
หนังสือนิตยสาร เหนือโตะข้างเตียงมีขนมที่กินเหลือวางกองพะเนิน แล้วยัง
มีหม้อไฟเนื้อแพะที่ทิ้งไว้จนเย็นด้วยหม้อหนึ่ง

แต่ให้ถึงที่อยู่อย่างสุขสบายบนสวรรค์แห่งความเกียจคร้าน กลับ
ทำหน้าที่บูดบึ้ง

เขาเกลียดวันขึ้นปีใหม่ เขาเกลียดการถูกบังคับให้อยู่แต่ในคฤหาสน์
เกลียดการอยู่ร่วมกับญาติที่เขาเกลียดและเกลียดเขา

อย่างไรก็ตาม ทั้งหมดนี้ไม่ใช่เหตุผลที่ทำให้เขาอารมณ์บูคอยู่ในเวลานี้

ไ้ถึงกระแทกศรีโมคเปลี่ยนช่องอย่างอารมณ์เสีย คาเหม่อมองทีวีอย่างใจลอย ก่อนจะวางรีโมคแล้วหันไปหยิบมือถือที่วางไว้ข้างตัว

เขาปลกล็อกหน้าจอแล้วเปิดหน้ากล่องรับข้อความ สายตาเปี่ยมด้วยความหวังขณะกวาดมอง SMS และอีเมลแต่ละฉบับที่ส่งเข้ามา

แล้วความกราดเกรี้ยวก็ปะทุ

"ไอ้บ้าเอ๊ย!" เขาขว้างมือถือพลางตะโกนสบถด้วยความหงุดหงิด

โบตันที่ยืนรอรับโซ่อยู่ด้านข้างเดินเข้าไปหยิบมือถือที่คว่ำหน้าอยู่บนพรมปูพื้นอย่างเงิบเขียบ แล้ววางกลับไปบนโต๊ะข้างเตียงของไ้ถึงเหมือนเดิม

ฉากเดิมเล่นวนซ้ำตั้งแต่คืนก่อนตรุษจีน จนผ่านมาห้าวันแล้ว ก็ยังเล่นวนซ้ำๆ เพียงแต่ความถี่เพิ่มขึ้นตามกาลเวลาที่ผ่านไปเท่านั้นเอง

โบตันหันไปมองนาฬิกา สองทุ่มแล้ว เธอจึงเอ่ยเตือนอีกฝ่ายเบาๆ ว่า "คุณชายไ้ถึงคะ ได้เวลาเข้าเรียนช่วงค่ำแล้ว คุณชายต้องไปที่ลานฝึกนะคะ"

"ไม่ไป" ไ้ถึงปิคทีวีแล้วคว้าหนังสือการ์ตูน พร้อมกับหยิบถุงมันฝรั่งทอดกรอบมาวางบนตัก แล้วเริ่มหยิบใส่ปากเคี้ยวกรั้วมๆ

"ตั้งแต่กลับมาคุณชายก็เก็บตัวอยู่แต่ในห้อง ไม่ได้ออกไปไหนตั้งหลายวันแล้ว แบบนี้ไม่ดีต่อสุขภาพนะคะ" โบตันเตือนเสียงอ่อน "ท่านหัวหน้าตระกูลเองก็เริ่มออกปากคิดงแล้วด้วย"

"งานเลี้ยงรวมตระกูลกับงานไหว้ผู้อาวุโสประจำปีฉันก็ไปมาแล้วไง แค่นี้ก็ถือว่าไว้หน้าเขาเท่าไรแล้ว"

โบตันถอนใจอย่างอ่อนใจ ก่อนจะหันไปมองมือถือที่วางอยู่บนโต๊ะ

"ยังไม่มีข่าวอะไรเลยเธอคะ ไม่อย่างนั้นเคียวคิดฉันช่วย—"

พุกไม่ทันจบ ไ้ถึงก็ตะคอกสวนขึ้นเสียก่อน "เงิบเหอะน่า!

พุดมาก!"

โบตันไต่ยัดขึ้นนั้นก็ปิดปากเงียบ ไม่พุดอะไรอีก

หลังจากนั้นไม่นาน เสียงเคาะก็แว่วมาจากหน้าประตู โบตันเดินไปเปิดรับ

ปีศาจรับใช้ระดับล่างที่ทำหน้าที่ดูแลงานจุกจิกภายในบ้านยืนรออยู่หน้าประตู พอเห็นว่าผู้ที่ออกมาเปิดประตูรับคือโบตันก็ชะงักไปทันที เพราะโบตันเป็นปีศาจระดับสูงสำหรับใช้ในงานสู้รบ ตามกฎของตระกูลเว่ย ในยามปกติปีศาจระดับสูงเช่นนี้ต้องถูกเก็บไว้ในค้ำยอาคม จะออกมาปรากฏกายได้ก็ต่อเมื่อมีภารกิจสำคัญเท่านั้น

"ไม่ทราบว่ามีเรื่องอะไรหรือเปล่าคะ" โบตันถามอย่างอ่อนโยน

ปีศาจรับใช้หลุกจากวงค์ "ท่านหัวหน้าตระกูลขอให้คุณชายให้ดังไปพบท่านหลังจบวิชาเรียนภาคค่ำขอรับ" เขากวาดสายตาสารวจรอบห้องอย่างเคลือบแคลง ให้ดังกำลังนั่งคูทิวอยู่บนเตียง คุณแล้วไม่เหมือนกำลังจัดการงานสำคัญ

ถ้าอย่างนั้น ทำไมถึงปล่อยให้ปีศาจได้พันอะเดินไปเดินมาตามใจชอบอย่างนี้

"มีอะไรอีกหรือเปล่าคะ" โบตันถามยิ้มๆ

"ไม่มีแล้วครับ" ปีศาจรับใช้เลื่อนสายตากลับมาตรงหน้าแล้วถอยออกไปอย่างนอบน้อม

เรื่องของพวกเจ้านาย เขาไปก้าวร่าอะไรไม่ได้ และทุกคนก็รู้ว่าคุณชายให้ดังหัวแข็งขนาดไหน ถ้าเกิดปัญหาอะไรขึ้นมาจริงๆ ท่านหัวหน้าตระกูลต้องออกหน้าจัดการเองอยู่แล้ว

โบตันปิดประตูแล้วหันกลับไปหาเจ้าของห้อง "คุณชายให้ดังคะ"

"ไต่ยัดแล้วนะ" ให้ดังส่งเสียงจี้จี้ในลำคออย่างไม่สบอารมณ์แล้วปิดทีวี "เขาบอกให้ฉันไปเจอหลังเลิกเรียนวิชาช่วงค่ำ ก็แปลว่าก่อนไปเจอเขาต้องไปเข้าเรียนก่อน"

ประโยคเดียวเท่ากับสองคำสั่ง เียบขาดไม่มีช่องว่างให้บิดพลิ้ว
นี่ละสไตลการปกครองแบบตระกูลเว่ยชานานแท้

ให้ถึงกระโคคลงจากเตียงแล้วเริ่มเปลี่ยนเสื้อผ้า

โบตันขยับเข้าไปจะช่วยเหมือนทุกครั้ง มือหยิบเครื่องแบบเตรียม
จะสวมให้ แต่ให้ถึงกลับห้ามเธอไว้

"ฉันทำเอง" ให้ถึงรับเครื่องแบบจากมือเธอแล้วกระแอมเบาๆ

โบตันไม่ขัด เธอยิ้มบางแล้วถอยออกไปอีกด้าน ก่อนจะหมุนตัว
เดินออกจากห้องไป

เพียงไม่นาน ให้ถึงที่เปลี่ยนชุดเสร็จเรียบร้อยก็เดินนำโบตันมุ่งหน้า
ไปยังลานฝึก

ระหว่างทาง ทุกคนที่เดินผ่านพอเห็นให้ถึงต่างก้มลงทำความ
เคารพ ก่อนจะเป็นสายตาทหนีไปอีกทางด้วยความหวาดหวั่น เพราะโบตัน
ที่เดินตามมาข้างหลัง

ให้ถึงไม่สนใจสายตาของคนอื่น และเดินคุ่มๆ ฟุ้งตรงไปยังลานฝึก
ที่ผ่านมา เขาเองก็ปฏิบัติตามกฎของตระกูลและกักบริเวณไม่ให้
โบตันออกมาข้างนอก แต่หลังจากคลุกคลีกับเฟิงผิงหลันไปได้สักระยะ
เขาก็เริ่มชินกับการให้โบตันไปไหนมาไหนกับเขา เหมือนเฟิงผิงหลันกับ
เหล่าปีศาจของเขา

เขาคิดว่า การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ก็ไม่เลวร้าย

ลานฝึกตั้งอยู่ทางทิศเหนือของคฤหาสน์ประจำตระกูล ไกลจาก
โซนพักอาศัย คั่นกลางด้วยป่าสนขนาดใหญ่

ระหว่างเดินผ่านถนนหินมุ่งหน้าไปยังลานฝึก ให้ถึงหยิบมือถือ
ออกมาดู ก่อนจะสบถออกมาอีกครั้ง

โบตันถอนใจเบาๆ แล้วพยายามพู่ให้อีกฝ่ายเย็นลง "คุณชาย
ผิงหลันอาจจะกำลังยุ่งก็ได้นะคะ"

"ปิดเทอมยุ่งอะไรไม่ทราบ ขนาดเดินมารับไฟแนนซ์รถมือสองกับ

ร้านขายอาหารเสริมยังส่งข้อความมาสวัสดิ์ปีใหม่อันตั้งห้าข้อความ
เจ้านั้นงานยุ่งกว่าคนขายรถกับคนขายผงโปรตีนอีกหรือไง?" ไห่ถึง
ตะหิมะบนพื้นเต็มแรง

"ถ้าคุณซวยคิดมากขนาดนั้น ทำไมไม่โทร. ไปถามล่ะคะ"

"ใครว่าฉันคิดมาก!"

เขาไม่คิดมาก—เขารู้อยู่แล้วว่าต้องเป็นแบบนี้

ที่ผ่านมา เขาชินกับชีวิตอันน่าอึดอัดและเต็มไปด้วยการแก่งแย่ง
ชิงดีในบ้านตระกูลเว่ย เขาคิดว่าปีนี้ก็คงไม่ต่างอะไรจากปีที่ผ่านมา แต่
เขาคิดผิด

เขาพบว่า พอออกจากเซฟาเนีย พอไม่ได้เจอเฟิงผิงผิงหลันกับคนอื่น ๆ
ทุกวันช่างน่าเบื่อและไร้รสชาติเป็นที่สุด!

หลังจบภารกิจบนเรือยาร์กเนอร์ เฟิงผิงผิงหลันเป็นคนพูดเองเออเอง
ว่าจะฉลองคืนส่งท้ายปีเก่าด้วยการเล่นเกมออนไลน์กับเขา แล้วก็จะเล่น
เกมกันทุกวันตลอดปีคธอม ตอนนั้นเขาก็อุตสำหรับ "กลั๊กลีนผืนทน"
ยอมรับคำเชิญของอีกฝ่าย

แต่มีเพียงเขาที่รู้ว่า สิ่งที่ยากที่สุดคือ การแกล้งแสดงออกว่าผืนใจ
ทั้งที่ในความเป็นจริง เขาดีใจเสียยิ่งกว่าดีใจ และนี่เป็นสิ่งที่เขา
รอคอยในช่วงวันหยุดยาวนี้

พอกลับบ้าน เกมก็ติดตั้งแล้ว เลเวลก็เก็บรอแล้ว คีย์บอร์ดกับเมาส์
ก็อัปเกรดเป็นรุ่นสำหรับเล่นเกมโดยเฉพาะแล้ว พร้อมลุยเต็มที่ ปรากฏ
ว่าเฟิงผิงผิงหลันปล่อยให้เขารอเก้อ! แดมตอนนี้เลยปีใหม่มานี้แล้ว
เขาไม่ได้รับแม้กระทั่งข้อความอวยพรปีใหม่!

แย่ที่สุด!

ไห่ถึงเคินกระแทกเท้าแรงๆ ด้วยความโมโห ผ่านป่าสน มาจนถึง
ลานฝึก

ทันทีที่เท้าเหยียบเข้าสู่ลานฝึก เสียงเอ่ยทักอย่างไม่ประสงค์ดีก็แว่ว

มาเข้าหู

"เอ นี่มันคุณชายไผ่ถึงคนคังนี่นา" ชายหนุ่มอายุแก่กว่าไผ่ถึงหลายปีคนหนึ่งเดินเข้ามาหาเขาพร้อมรอยยิ้มกว้างบนใบหน้า น้ำเสียงร่าเริงสุดซึ้ง "ไม่เจอกันนานเลยนะเนี่ย"

"นานที่ไหนกัน ตอนงานเลี้ยงคืนก่อนวันตรุษจีน เราก็เพิ่งเจอคุณชายคนคังไปเอง" ชายหนุ่มอีกคนเอ่ยเสริมด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ

ไผ่ถึงเหลือกตาอย่างเหลือออก

พวกมันมาอีกแล้ว

ในวัยเด็ก ตอนที่ครอบครัวเขาสูญเสียอำนาจ คนพวกนี้ถูกลงโทษกลับแกลังเขา พอหัวหน้าตระกูลรับเขาเข้ามาเลี้ยงดูเป็นบุตรบุญธรรม คนพวกนี้ก็อีกฉฉาเขา แดกคังเขา ลูกพี่ลูกน้องพวกนี้คือสาเหตุหลักที่ทำให้เขาไม่ยอมกอยู่ในคฤหาสน์ตระกูลเว่ย

"จริงหรอเนี่ย? ทำไมฉันจำไม่ได้เลย! เป็นผู้สืบทอดตระกูลในอนาคคแต่ๆ กลับไม่มีราศีขวนให้จคจำเลยสักนิค"

"ไผ่ถึงว่าสองสามวันนี้นายเอาแต่เก็บตัวอยู่ในห้อง ไม่สบายหรือเปล่า ต้องรักษาสุขภาพนะ ไม่งั้นเดี๋ยวจะตายไวเหมือนคุณพ่อซงเสียนของนาย"

"ก็ไม่ว่าเนาะ คนแถวนี้อาจจะไม่ได้รับพันธุกรรมร่างกายที่ไม่แข็งแรงของคุณพ่อซงเสียนมาเลยก็ได้ พวกผู้หญิงตระกูลอินเบะร้ายจะตายแถมตอนนั้นคุณพ่อซงเสียนก็ป่วยออกคฯ แอคฯ ไม่น่าหล่อนอาจจจะ..."

คำพูดจิกกัดอันเจ็บแสบของลูกพี่ลูกน้องคนหนึ่ง เรียกเสียงหัวเราะคังลั่นจากทุกคนในกลุ่ม

ไผ่ถึงมองกลุ่มคนตรงหน้า แล้วจู่ๆ ก็รู้สึกว้าไรสาระจนน่าหัวร่อ

แต่ก่อน คำพูดแดกคังและการกลั่นแกล้งของลูกพี่ลูกน้อง มักแทงใจคำทำให้เขาโมโหจนควบคุมตัวเองไม่ได้ สุดท้ายก็เกิดเรื่องต่อยืดจนเขาถูกลงโทษไปหลายครั้ง แต่ตอนนี้เขากลับรู้สึกว้าไรและไร้รสชาติ

สิ้นคิ

ถ้าเทียบกันแล้ว ระดับความปากร้ายสู้หัวหน้าห้องไม่ได้ ระดับความหัวค้อนี่สูงหลงไม่ได้ ระดับความคืบเถื่อนสู้มอร์ริสไม่ได้ ระดับความเย่อหยิ่งสู้จงเสียนไม่ได้ ระดับความหม่นมืดสู้จงยูไม่ได้ ระดับความร้ายกาจสู้อิวานไม่ได้ ส่วนไปเหลียวยังไม่ต้องพูดถึง

หรือแม้กระทั่งความน่าขยะแขยงและลูกไม้ชิ้นค่าของคนพวกนี้ก็ยิ่งเทียบเฉียดสู้เสียนกับไอรินไม่ได้ด้วยซ้ำ ขนาดสองคนนั้นยังทุ่ทุเทแรงกายแรงใจกับการหาเรื่องทำลายชมรมของพวกเขามากกว่านี้เลย

มีแต่พวกอ่อนหัด! แมงโคตรน่าเบื่อเลย!

"อ่อนหัด..." เขาพึมพำกับตัวเองอย่างไม่สบอารมณ์ "ที่นี่คือลานฝึกหรือลานทิ้งขยะกันแน่ พอเดินเข้ามาก็ได้กลิ่นพวกสวะเหม็นเน่าไปหมด!"

พวกลูกพี่ลูกน้องได้ยืนคังนั้นก็หน้าเปลี่ยนสีทันควัน

ให้ถึงไม่สนใจ เขาเดินผ่านพวกนั้นเข้าไปในลานฝึก และเตรียมเรียกเทพบริวารสำหรับฝึกประลองออกมา จะได้ฝึกให้เสร็จๆ ไปโดยเร็ว

แต่เดินไปไม่ทันถึงโซนประลอง ทรอบอาคารคอกหนึ่งก็พุ่งเข้าโจมตีเขาจากด้านหลัง ให้ถึงเอี้ยวตัวหลบได้อย่างทันท่วงที ลูกธนูอาคมเฉียดผ่านบ่าซ้ายของเขาไป ทำให้แขนเสื้อขาดเป็นริ้ว

ให้ถึงหันไปมอง จึงเห็นว่าข้างตัวลูกพี่ลูกน้องทั้งสาม ปรากฏร่างอื่นเพิ่มขึ้นมาอีกสามร่าง พวกเขาเรียกปีศาจใต้พื้นระลอกมาแล้ว

"สู้กับเทพบริวารจะไปสนุกอะไร" เด็กหนุ่มที่อายุเยอะที่สุดเอ่ยขึ้น "เรามาประลองกันสักตั้งดีกว่า"

"คูพี่ถูกเทพบริวารอัดน่วมต่างหากที่สนุก" ให้ถึงยิ้มเย้น "ตอนที่พี่ไปทรงทำประลองกับเทพบริวารระดับสูงแล้วถูกอัดน่วมจนจี้ราคา เป็นเรื่องที่ประทับใจในความทรงจำของฉันทันทีจนถึงตอนนี้เลยนะ ถึงแม้ว่าวันนี้ฉันทก็อยากเห็นท่วงท่าอันสง่างามของพี่อีกสักครั้งเป็นบุญคุณ แต่คุณนี่เป็นซุกุใหม่ ฉันทไม่อยากจะเปื้อน"

คำพูดของไ่ด้ง ทำให้ลูกพี่ลูกน้องตระกูลเว่ยคนอื่นแทบกลั้นหัวเราะไม่อยู่

"หุบปาก!" ไปหรงตะคอกสวนด้วยความโกรธ เขาส่งสัญญาณให้คนในกลุ่มอีกสองคนชักกระบี่ออกมา แล้วพุ่งเข้าล้อมค้ำหลังของไ่ด้งไว้ เกรียมรุมโจมตี

ไปหรงเรียกทวนยามมาถือไว้ในมือ ปลายแหลมของทวนชี้มาที่ไ่ด้ง มุมปากแสบะเป็นรอยยิ้มเหี้ยมเกรียม "ช่วยแสดงให้พวกเราเห็นหน่อยเถอะว่า นายได้เรียนรู้อะไรจากโรงเรียนชั้นเลวอย่างเซฟาเนียบ้าง!"

ไ่ด้งส่งเสียงหึในลำคออย่างไม่ยี่หระ เขาชักกระบี่ออกมา ส่วนโบคั้นที่ยืนอยู่ข้างกายไ่ด้งก็เรียกดาบออกมา พร้อมทั้งรับการโจมตี

ไ่ด้งขมวดคิ้วขณะหันไปหาโบคั้น เขากระซิบบอกอะไรเธอสอง-สามประโยค อีกฝ่ายพยักหน้ารับคำแล้วเก็บดาบ จากนั้นเดินข้ามลานฝึกไปยืนรอออยู่ที่มุมค้ำนอก ดูเหมือนเธอจะไม่เข้าร่วมการต่อสู้ครั้งนี้

การกระทำเช่นนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าอีกฝ่ายไม่เห็นพวกเขาอยู่ในสายตา ทำให้พวกลูกพี่ลูกน้องยิ่งโกรธจัด

"ทำแบบนี้หมายความว่ายังไม่ทราบ!"

"ตอนนี้โบคั้นไม่สะดวกร่วมต่อสู้"

"ไม่ให้ปีศาจใต้พื้นถะลงสนามสู้ แล้วจะเรียกหล่อนออกมาทำไมไม่ทราบ"

"ไม่ใช่เรื่องของพวกนาย" ไ่ด้งตอบอย่างไม่ไว้หน้า "อีกอย่าง... ตอนนี้โบคั้นมีภารกิจอย่างอื่นที่สำคัญกว่า"

"ระวังความมั่นใจเกินเหตุจะทำให้นายขายจ้หน้าซะเอง"

"ไม่ขนาดนั้นหรอก เรื่องแบบนั้น ใครจะชำนาญไปกว่าพี่"

ไปหรงโกรธจนหน้าแดง เขากุมทวนแน่นแล้วพุ่งเข้าโจมตีทันที พรรคพวกที่เหลืออีกสองคนเห็นคั้งนั้นก็รีบตามเข้ามา ปล่อยพลังโจมตีใส่ไ่ด้งต่อเนื่องหลายระลอก ส่วนปีศาจใต้พื้นถะทั้งสามก็ใช้พลังปีศาจ

ร่ายอาคม เสริมพลังโจมตีให้ผู้ผูกพันธะของคน

ให้ถึงดวงกระบี่สกัดการโจมตีของคนทั้งสามอย่างคล่องแคล่ว
พร้อมกันนั้นก็ร่ายอาคมเพื่อก่อกวนการใช้เวทของปีศาจใต้พันธะของฝ่าย
ตรงข้าม

การปฏิบัติภารกิจร่วมกับเฟิงผิงหลันและคนอื่นๆ การต่อกรกับ
ปีศาจผู้รุกร้าและกลุ่มกบฏหลายต่อหลายครั้ง ทำให้เขามีประสบการณ์
ลงสนามสู้จริงมากกว่าลูกพี่ลูกน้องที่ซ้อมอยู่แต่ในลานฝึกหลายเท่าตัว
หลังจากประมือกันหลายครั้ง แม้ว่าให้ถึงไม่อาจเอาชนะได้ทันที แต่ก็
นับว่าถือไฟเหนือกว่าหลายขุม

ให้ถึงหลบลูกธนูที่พุ่งเข้าโจมตีเขาจากด้านหลังได้เป็นครั้งที่สี่ แล้ว
หมุนตัวดวงกระบี่เข้าโจมตีตอบโต้ คู่ต่อสู้ที่ลอบโจมตีเขาชะงักและรีบถอย
เข้าไปหลบหลังปีศาจใต้พันธะของตัวเองทันที

ให้ถึงเผลอขมวดคิ้วโดยไม่รู้ตัว

ทำไมก่อนหน้านี้เขาถึงเห็นคนพวกนี้เป็นคู่ต่อสู้คนสำคัญไปได้วะ
แค่พวกคนน่าสมเพชที่เกาะกลุ่มกับพวกเดียวกันให้พอรู้สึกอุ่นใจ
เหมือนกบในกะลาที่จองหอง ทั้งที่ไม่รู้อะไรนอกเหนือจากโลกแคบๆ
ในกะลาของตัวเอง

ทันใดนั้น เสียงริงโตนก็แว่วมาจากอีกด้านของลานฝึก

แววตาของให้ถึงเปลี่ยนไปในฉับพลัน เขาหันไปมอง และเห็นโบตัน
ที่ยืนอยู่อีกมุมกำลังชูหน้าจอมือถือหันมาหาเขา พลังกวักมือเรียกให้เขา
เดินไปหา

เสี้ยววินาทีที่เขาเบนความสนใจไปที่อื่น ปลายทวนของไปหรงก็พุ่ง
เข้าแทงข้างเอวเขาจนได้เลือด

"ยอมแพ้ตอนนี้ก็ยังไม่สายนะ" ไปหรงยิ้มเยาะอย่างสะใจ

ให้ถึงคำรามอยู่ในคอด้วยความเจ็บ เขาถลึงคาจ้องไปหรงอย่าง
กราดเกรี้ยว ก่อนจะใช้มือรูดเลือดที่เอว สะบัดหยาดเลือดลงใส่พื้น แล้ว

กระพืดเท่า ทันไค่นั้น ค่ายอาคมขนาดยักษ์สีแดงฉานเหมือนโลหิตก็ผูก
จิ้นด้านหลังเขา

กระแสเวทในค่ายอาคมส่งเสียงเปรี้ยะประ๊ะเหมือนโลหะกระทบกัน
บรรยากาศแห่งความกดคั้นแผ่ซ่านไปทั่วทุกอณูอากาศ

ทุกคนตกใจจนยืนตะลึงอยู่กับที่

"กะ...แกจะใช้อาคมพิฆาตวิญญานสู้กับพวกเรงั้นหรือ!"

"ถ้าใช้อาคมพิฆาตวิญญาน นายเองก็จะตายศพไม่สวยไปด้วย
นะ!" ขนาดคนที่ยืนดูอยู่เฉยๆ อย่างสบายใจในตอนแรกยังตกใจจนต้อง
ร้องปราม

แต่ไ้ถึงถลึงตาจ้องคนทั้งสามตรงหน้าด้วยแววตาอำมหิต เขา
ไม่ปริปากพูด ค่ายอาคมที่อยู่ด้านหลังยังคงปล่อยพลังออกมาอย่าง
ต่อเนื่อง

เหล่าปีศาจได้พันชะริบกางค่ายอาคมป้องกันระดับสูงเพื่อปกป้อง
เจ้านายของตัวเอง

ชั่วพริบตาตัวเอง ไ้ถึงซุ่มมือขึ้นสูงแล้วสะบัดเบาๆ

พลังเวทพุ่งเปรี้ยงจากค่ายอาคมขึ้นสู่เพดาน ทำลายดวงไฟด้านบน
ทั้งหมด ลานฝึกถูกความมืดกลืนกินในพริบตา มองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น

มีเพียงกลุ่มคนที่มีค่ายอาคมป้องกันระดับสูงปกคลุมอยู่รอบตัว
เท่านั้น ที่ร่างอาบไล้ด้วยแสงเรืองสว่างสีฟ้ามวง เค้นสะคุศตาอยู่กลาง
ลานฝึก

ขณะที่ทุกคนยังงุนงงจนไม่ทันตั้งสติ ไ้ถึงก็วิ่งรี่เข้าไปหาร่างที่ส่อง
แสงสว่าง กระโดดพุ่งเข้าตีเข้าไปใส่จุดบอบบางตรงหว่างขาของคนทั้งสาม

เสียงร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวดคั่งล้นไปทั่วลานฝึก ร่างที่มี
แสงสว่างทั้งสามทยอยกันล้มลงไปกองกับพื้นทีละร่าง

อาจารย์ผู้คุมลานฝึกรีบออกคำสั่งให้ปีศาจได้พันชะเรียกลูกบอล
เพลิงออกมาให้ความสว่าง แสงสว่างจากเปลวเพลิงส่องให้เห็นร่างของ

เว่ยไปตรงกับพรรคพวกนอนตัวงออยู่บนพื้น ตัวสั้นนั่งงอ ปากร้องโอดโอย
ด้วยความเจ็บปวด

ทุกคนเดินเข้ามาล้อมคนทั้งสามไว้ และรีบตรวจดูอาการบาดเจ็บ
ด้วยความกังวล

"เธอร่ายอาคมพิฆาตวิญญาณใส่พวกเขาเธอ" อาจารย์ผู้คุม
คนหนึ่งเค้นถามไต่ถึงเสียงครีดยก "บ้าไปแล้วหรือไง!"

ไต่ถึงส่งเสียงทื่ออย่างไม่ยี่หระในลำคอ "พิฆาตบ้าบออะไรละ แค
ใช้ยันต์อาคมสร้างภาพลวงตาเท่านั้นละ"

เขาแกล้งทำเป็นร่ายอาคมพิฆาตวิญญาณที่มีพลังทำลายล้าง
รุนแรง เพื่อให้ปีศาจใต้พื้นของอีกฝ่ายกางค่ายอาคมป้องกันเวทระดับสูง

การใช้ค่ายอาคมระดับสูงเพื่อเสริมพลังค้ำยันต่างๆ ซ้อนทับกันโดย
ไม่อำพรางให้แนบเนียน จะส่งผลให้ร่างของผู้ใช้อาคมเรืองแสงเมื่ออยู่ใน
ที่มืด และแม้ว่าจะสามารถป้องกันการโจมตีจากเวทอาคมที่มีพลังทำลาย
ล้างสูงได้ ก็ไม่สามารถป้องกันการโจมตีที่ไม่ใช่อาคมได้

มนุษย์และอาวุธที่ไม่ได้ใช้อาคมหรือพลังปีศาจใดๆ ไม่อยู่ใน
ขอบข่ายการป้องกันของค่ายอาคม จึงสามารถทะลวงผ่านไปได้อย่าง
ง่ายดาย เขาจึงใช้การโจมตีทางกายภาพเพื่อสร้างความเสียหายรุนแรงให้
อีกฝ่ายแทน

ทุกคนอ้าปากค้าง ไม่มีใครคิดว่าไต่ถึงจะใช้กลยุทธ์การต่อสู้แบบนี้
ไต่ถึงไม่สนใจสายตาของคนรอบข้าง เขาสาวเท้ายาวๆ ก้าวเข้าไป
หาโบตันที่ยืนอยู่ขอบสนาม แล้วคว้ามือถือที่ยังส่งเสียงร้องจากมือเธอมา
กครับอย่างรีบร้อน

"ที่บอกว่าปีศาจใต้พื้นของนายมีภารกิจอย่างอื่นที่สำคัญกว่า
คือการช่วยนายฝ่ามือถือเนี่ยนะเธอ" สมาชิกตระกูลเว่ยคนหนึ่งที่ยืนดู
อยู่ขอบสนามเอ่ยขึ้นอย่างประหลาดใจ

"ลานฝึกสัญญาณไม่ค่อยดี มีแค่มุมนี้ที่สัญญาณดีหน่อย" ไต่ถึง

ตอบสั้นๆ ด้วยความรำคาญ

เขามองมือถือ หน้าจอปรากฏหมายเลขที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน
แถบอีกฝ่ายใช้วิธีโอคออลส์โทร. เข้ามา

เขาอยากกรับทันที แต่พอนึกถึงเฟิงผิงหลันที่ปล่อยให้เขารอแก้
ด้วยความทุกข์ตรมตลอดหลายวัน ก็เปลี่ยนใจปล่อยมือถือดังค่ออีก
หน่อย

หะ เขาไม่ว่างขนาดจะมานั่งรอรับมือถือตลอดทั้งวันหรอคะ!

ให้ถึงคิดอยู่ในใจขณะก้าวเท้าฉับๆ ออกไปด้านนอกลานฝึก

"ของคี่ๆ เอาไว้กับนายก็เสียของเปล่า ไม่ต่างอะไรกับลิงได้แก้ว
เลย!" คนที่อยู่ในลานฝึกพากันโวยวายด้วยความเสียดาย

ให้ถึงได้ยินคั้งนั้นก็หัวเราะลั่น "ให้โบตันสู้กับคนอ่อนหัดอย่าง
พวกนายต่างหาก ที่เรียกว่าเสียของ!" พอพูดจบก็เดินออกนอกประตู
ลานฝึก สลัดความวุ่นวายที่ก่อไว้ออกจากสมองทันที

เขาเดินไปจนถึงถนนหินที่เชื่อมกับตึกของหัวหน้าตระกูล พอคี่
สีหน้าเหมือนรำคาญเต็มแก่เสร็จเรียบร้อย จึงกดปุ่มรับ

ภาพที่ปรากฏบนหน้าจอ คือใบหน้ากวนประสาทของอิวาน

"ฮัลโหล อังเปาฉันอยู่ไหนเนี่ย?"

ให้ถึงประหลาดใจจนชะงัก "นายโทร. มาทำไม"

"เพราะฉันเบื่อมากกก...ก็เลยอยากดูอะไรที่มันตลกๆ" อิวาน
หัวเราะรื้นแล้วจ้องตรงมาที่หน้าจอ หน้าขยับเข้ามาจนชิด "ว่าแต่นาย
คู่อ้วนจั้นนะ ช่วงปีใหม่อินขนมแข่งเยอะไปเหออ เมื่อกี้ตอนเห็นนาย
บนหน้าจอ ฉันถึงกับนึกว่าโทร. ผิดเป็นเบอร์เจ้าอ้วนจงยุ่นะเนี่ย"

"หนวกหูน่า!" ให้ถึงคะคอกสวน "นี่นายโทร. มาก่อกรนให้ไหม"

"ฉันคิดค่อเฟิงผิงหลันไม่ได้คั้งหลายวันแล้ว หยุดยารเบื่อมากเลย
อยากชวนเขาออกไปหาอะไรทำแก้เซ็ง ปรากฏว่าคิดค่อไม่ได้เลย ฉัน
เห็นนายเคยอยู่บ้านเดียวกับเขา เลยโทร. มาถามเผื่อนายรู้ว่าพวกเขาไป

ไหน"

"ฉันไม่รู้"

ดูเหมือนจะไม่ใช่แค่เขาคคนเดียวที่ไม่ได้ยื่นข่าวคราวจากเฟิงผิงหลัน
พอรู้แบบนี้แล้วให้ถึงก็อารมณ์คึกซึ้งบ้าง

"อ้อเธอ" อิวานขมวดคิ้วเล็กน้อยอย่างเซ็งๆ "งั้นก็ช่างเถอะ"

แล้วสายก็ตัดไป หน้าจอกลับสู่ความมืด

ให้ถึงโกรธจนควันออกหู เขารีบกดปุ่มโทร. กลับ

อีกฝ่ายรับสายแทบจะทันที

"มีอะไรเธอ" ปลายสายคือเสียงรำคาญเต็มแก้วของอิวาน

"นายวางหูใส่ฉันทำไม!"

"ก็นายไม่มีคำตอบให้เรื่องที่ฉันถามนี่"

ให้ถึงกัดฟันกรอด พยายามข่มความโมโหในใจ "แสดงว่านายก็
ไม่ได้ติดต่อกับเฟิงผิงหลันเหมือนกันใช่ไหม ทั้งทาง SMS อีเมล จดหมาย
แล้วก็แอปแชตทั้งหลาย"

"ใช่" อิวานเจียบไปครู่หนึ่งก่อนจะพุกแห่ย์อีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงยียวน
"อย่าบอกนะว่าตลอดหลายวันที่ผ่านมา นายรอให้เขาคิดก่อนนายอยู่"

"เปล่าซะหน่อย!" ให้ถึงเปลี่ยนเรื่องทันที "แล้วคนอื่นล่ะ"

"ฉันถามเสียวลีกับสี่หวานแล้ว พวกเขาก็ไม่ได้ติดต่อเฟิงผิงหลัน
เลยเหมือนกัน จงอยู่รับสายฉันแค่ครั้งเดียวแล้วบอกว่ายุ่งมาก หลังจากนั้น
ก็ไม่รับโทรศัพท์ฉันอีก" อิวานเล่าแล้วส่งเสียงหึในลำคออย่างไม่พอใจ

ให้ถึงเจียบไปครู่หนึ่งก่อนจะพุกค่อว่า "นี่นาย"

"อะไรเล่า"

"นายทำอะไรอยู่"

"เกี่ยวอะไรกับนายค้วย ถามทำไม"

"ฉันเบื่อ"

"อ้อเธอ" อิวานตอบ ดูเหมือนนี่จะเป็นเหตุผลที่เขายอมรับได้

เขาเสียบไปพักหนึ่งก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า "ฉันก็เบื่อมากเหมือนกัน ตั้งแต่กลับ
มาบ้าน อีกออร์กี้ถูกเรียกตัวไปร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์ของตระกูล หรือไม่ก็
งานเลี้ยงอาหารค่ำ งานฉลองของผู้ทรงอิทธิพลทางการเมืองแทบทุกวัน
ฉันถูกทิ้งให้เหี่ยวอยู่บ้าน ไม่มีอะไรทำเลย แล้วนายล่ะ"

"เหมือนกัน" ให่ถึงเดินข้ามสะพานหินเหนือทะเลสาบจำลองภายใน
คฤหาสน์ มองแสงไฟที่สะท้อนเหนือผิวน้ำพลาเงอนใจ "ฉันอยากให้เปิด
เทอมเร็วๆ"

"ฉันก็เหมือนกัน" อยู่กับพวกชมรมศึกษาชมรม คืบคั้นเร้าใจกว่า
กันเยอะ

ช่วงขณะนั้น ทั้งสองตกอยู่ในความเสียบ

มีแค่ช่วงเวลาที่อยู่กับพวกเฟิงผิงหลัน ที่พวกเขาสามารถสลัด
สถานะทางสังคมและภาระอันหนักอึ้งที่ต้องแบกไว้บนบ่า และกลับไป
ใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายตามที่ใจต้องการ ไม่ต้องสวมหน้ากากใดๆ

ไม่กี่อึดใจหลังจากนั้น ให่ถึงก็โพล่งออกมาว่า "นายอยาก...เล่นเกม
ออนไลน์ด้วยกันไหม"

"อืม เอาสิ" อิวานตอบโดยไม่ต้องคิด "แต่เดี๋ยวก่อน ถ้าเป็นเกม
เลี้ยงปลาที่ฉงหลงชอบเล่น ฉันไม่เล่นนะ"

"ไม่ใช่เกมนั้นซะหน่อย"

"แต่ว่า ถ้าเกมนั้นมีระบบให้ตั้งชื่อปลาได้ ฉันก็อยากเล่นนะ ฉัน
อยากเลี้ยงปลาซีกเกอร์แล้วตั้งชื่อว่าให่ถึง จะได้ดูเจ้าปลานั้นดูดีปลา
ตัวอื่นทุกวัน"

"พุดจ่าให้มันเข้าหูคนอื่นสักวันจะตายไหม!" บ้าจริง เมื่อกี้จุดสำหรับ
มีเว็บหนึ่งที่เขาคิดว่าอีกฝ่ายจะเข้าใจความรู้สึกของเขา

พอวางสายแล้ว ให่ถึงก็เดินต่อไปอีกสักพัก จนในที่สุดอาคารที่พัก
ของเว่ยซงฟางผู้เป็นหัวหน้าตระกูลก็ปรากฏให้เห็นตรงหน้า

พอยามอารักขาเห็นเขาก็เปิดทางให้เข้าไปค้ำนในทันที ดูจากสีหน้า

ของอีกฝ่ายแล้ว เค้าว่าวีรกรรมของเขาลานฝึก ต้องถึงหูหัวหน้าตระกูล แล้วอย่างแน่นอน

หากไม่ได้รับอนุญาตจากหัวหน้าตระกูล ปีศาจได้พันอะทุกคนห้ามเข้าไปด้านใน โบคันจึงต้องรออยู่ด้านนอก ให้ให้ถึงเข้าไปเพียงคนเดียว

เขาเดินผ่านระเบียงทางเดิน ผลักเปิดประตูไม้หนาหนักที่สลักอักษรอาคมลายพริ้วยจนเต็มบาน แล้วก็เห็นเว่ยซงฟางนั่งเอกเขนกอยู่เหนือเก้าอี้ตัวยาว ศอกวางเหนือพนักเก้าอี้ มือข้างหนึ่งเท้าข้างแก้ม อีกข้างถือม้วนคัมภีร์ ตาหูลุบลองอ่านหนังสือตรงหน้า

ให้ถึงเดินเข้าไปใกล้ ค้อมตัวลงคำนับทำความเคารพอย่างไม่เต็มใจ นัก พลังเอ่ยว่า "ท่านหัวหน้าตระกูล"

เว่ยซงฟางเหลือบตาขึ้นมองให้ถึง "เธอควรเรียกฉันว่าพ่อ"

ให้ถึงไม่ตอบ

"เธอทำลานฝึกและทะเลาะไปหมด ต้องใช้เวลาซ่อมนานทีเดียวกว่าจะกลับเป็นเหมือนเดิม" เว่ยซงฟางเอ่ยเสียงเรียบ ไร้อารมณ์ใดๆ

ให้ถึงแอบถอนใจอย่างเหนื่อยหน่ายอยู่ในใจ

เป็นอย่างที่คิดจริงๆ สุดท้ายเขาก็โดนเอาเรื่อง

"ค่าซ่อมแซมทั้งหมดหักจากค่าใช้จ่ายประจำวันของผมนี่ก็ได้ ถ้าไม่พอ ผมจะเอาเงินที่ได้รับตอนตรุษจีนมาโปะให้ครบ"

"เธอทำให้ไปทรง ไปฉี และทรงเตอบาคเจ็บ คนจากตระกูลสาขาไม่พอใจอย่างมาก"

"ผมทำอะไรพวกนั้นก็ไปพอใจทั้งนั้นละ" ให้ถึงส่งเสียงหึในลำคอ

"อีกอย่าง...พวกรุ่นพี่เป็นคนเข้ามาทำร้ายผมก่อน รุมสามต่อหนึ่ง หากจะว่ากันตามจริงพวกนั้นค่างหากที่เป็นฝ่ายละเมิดกฏการประลอง ต้องได้รับการลงโทษ"

เว่ยซงฟางมองให้ถึงก่อนจะตอบด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ "ไม่ดีกว่าจะไค้ยินคำว่า 'กฏ' จากปากเธอ"

ให้ถึงทำปากเบื้ออย่างกระอักกระอ่วน

"ถึงจะเป็นอย่างนั้น เธอก็ลงมือรุนแรงเกินไป ถ้าพวกเขาสูญเสียสมรรถภาพในการมีลูกหลานสืบสกุลขึ้นมา จะไม่ใช่เรื่องเล่นๆ เลยนะ"

"ถ้ามีรุ่นสืบทอดที่ไร้สมองอย่างพวกพี่ไปหรงเยอะกว่าที่มีอยู่ตอนนี้ ตระกูลเว่ยต้องล่มสลายแน่ ที่จริงควรคิดว่านี่เป็นการคัดกรองคุณภาพสมาชิกตระกูลด้วยซ้ำ——"

สายตาเย็นเยียบของเว่ยซงฟางควัดมองไปที่ให้ถึง ความเฉียบขาดในแววตาของอีกฝ่ายทำให้ให้ถึงปิดปากทันที

"พอเกิดเรื่อง หัวหน้าผู้ดูแลลานฝึกก็นำวิดีโอจากกล้องวงจรปิดที่ลานฝึกมาส่งให้ฉันทันที"

ให้ถึงก้มหน้างูศ รอรับคำตำหนิและการลงโทษโดยไม่ปริปาก

"ฉันประหลาดใจมาก" เว่ยซงฟางพูดต่อ "เธอเปลี่ยนไป ตอนที่รู้จักใช้สมองมากขึ้นแล้ว"

ให้ถึงเงยหน้าขึ้นทันที สีหน้าเหมือนกำลังถามว่า "นี่พูดเล่นใช่ไหม"

"แน่นอน ฉันไม่ได้หมายถึงคะแนนสอบของเธอ" เว่ยซงฟางถอนใจ

ให้ถึงเข้าใจทันที "เข้าใจครับ"

"ที่ผ่านมา เธอบ่มบ่าม เจออะไรก็พุ่งชนอย่างเดียว หัวรั้นไม่ฟังใคร"

ให้ถึงหัวเราะหึๆ แล้วพูดว่า "ตอนนี้ก็ยิ่งเหมือนเดิมนะครับ"

"ใช่ แต่เธอในเวลานี้ยังหัวรั้นอย่างมีสมอง มีลูกล่อลูกชน ที่ผ่านมาเธอก็คิดแต่จะสู้อย่างเดียวโดยไม่แยกแยะ ต่อให้ตัวเองต้องเจ็บตัวด้วย เธอก็ยอม แต่เธอในเวลานี้เริ่มรู้จักคิด เริ่มรู้จักหาวิธีให้ตัวเองเอาตัวรอดจากการต่อสู้ได้โดยไม่เจ็บตัว" เว่ยซงฟางยิ้มบาง "ทำลายหลอดไฟ ใช้ประโยชน์จากกำแพงคานป้องกัน เป็นวิธีที่ฉลาดมาก ในสถานการณ์แบบนั้น ผู้อัจฉริยทั่วไปไม่มีทางคิดว่าอีกฝ่ายจะโจมตีด้วยมือเปล่า และพุ่งเข้า

จุโจมโดยไม่ใช้อาคมใดๆ เลย เธอไม่ได้อาศัยแค่ช่องโหว่ของค่ายอคมป้องกัน แต่ยังใช้ประโยชน์จากการวิเคราะห์ความคิดอ่านของฝ่ายตรงข้ามด้วย เห็นเธอเคิบโตขึ้นแบบนี้ ฉันรู้สึกชื่นชมมาก"

ไให้ถึงอิงไปเล็กน้อย แววตาชื่นชมและการยอมรับจากหัวหน้าตระกูล ทำให้เขารู้สึกกระอักกระอ่วน ไม่รู้จะตอบรับอย่างไร

"อาจารย์ท่านไหนที่เซฟาเนียเป็นคนสอนวิชาพวกนี้ให้เธอ"

"ไม่ใช่อาจารย์ครับ" ไให้ถึงลึงเลเล็กน้อย ก่อนจะตอบเสียงอ้อมอ้อมว่า "ผมเรียนมาจาก...เพื่อนคนหนึ่งครับ—"

เขาเรียนมาจากเฟิงผิงหลัน

เฟิงผิงหลันมักอาศัยสถานการณณ์และทรัพยากรที่มีอยู่ในเวลานั้นให้เป็นประโยชน์ พลิกวิกฤติให้เป็นโอกาส หลังจากคลุกคลีอยู่กับเฟิงผิงหลันได้ราวครึ่งปี และได้ออกไปปฏิบัติภารกิจร่วมกันหลายต่อหลายครั้ง เขาก็ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ มาบ้าง

"ยอดเยี่ยมมาก ถึงแม้เซฟาเนียจะชื่อเสียงไม่ค่อยดี แต่นักเรียนของที่นี่ มีไม่น้อยที่เป็นคนในฝัก" เว่ยซงฟางเอ่ยชม "เพื่อนของเธอเป็นคุณชายจากตระกูลไหน"

"ไม่รู้ครับ" เฟิงผิงหลันไม่เคยพูดถึงครอบครัวของตัวเอง

"ถ้าอย่างนั้นเขาใช้วิชาแขนงไหน ถึงแม้ไม่รู้ว่ามีมาจากตระกูลไหนเผ่าไหน แต่พิจารณาจากวิธีร้ายอคมและธาตุของเวทมนตร์ที่ใช้ ต้องสันนิษฐานได้บ้างละว่าเขาเรียนวิชามาจากตระกูลไหน"

"เขา—"

เขาพยายามคิดทบทวนว่าเฟิงผิงหลันมีจุดเด่นอะไรบ้างเวลาใช้อาคม เพื่อจะนำมาตอบคำถามของเว่ยซงฟาง แต่แล้วเขากลับพบว่าดูเหมือนเฟิงผิงหลันจะไม่เคยใช้อาคมใดๆ ให้เขาเห็นเลย

ไม่ว่าจะเป็นตอนที่อยู่ในคฤหาสน์หรือขณะออกปฏิบัติภารกิจด้วยกัน เฟิงผิงหลันก็ไม่เคยใช้อาคมต่อสู้หรือป้องกันไม่ว่ารูปแบบใด เพราะ

เหล่าปีศาจคอยห้อมล้อมและช่วยเหลือเขาอยู่ตลอด คังนั้นก่อนหน้านี้
ให้ถึงจึงไม่เคยสังเกตเรื่องนี้มาก่อน

ในห้องเรียนของโรงเรียนเงามีค เวลาที่เฟิงผิงหลันกับซูลี่หว่าน
ฝึกฝนด้วยกัน ซูลี่หว่านเป็นคนร้ายอาคมทั้งหมด หลังจากสังเกตอยู่หลาย
ครั้งก็ได้ข้อสรุปว่าสองคนนี้น่าจะนัดแนะกันไว้ก่อนแล้ว แต่เขาไม่เคย
นึกสนใจเรื่องพวกนี้ เพราะเวลาฝึกที่โรงเรียน เขาเองก็ฝึกแค่พอผ่านๆ
เท่านั้นเหมือนกัน

แต่ตอนนี้พอมาคิดดูให้ดี เขาก็ตกใจมากเมื่อตระหนักว่า เฟิงผิง-
หลันไม่เคยใช้อาคมเลยแม้แต่ครั้งเดียว แต่ทำไมเขาถึงไม่เคยใช้อาคมเลย
เล่า

หรือเป็นเพราะเขาแข็งแกร่งมาก แข็งแกร่งจนไม่จำเป็นต้องใช้
เวทมนตร์ก็สามารถลี้ภัยปัญหาทั้งหมดได้ หรือเป็นเพราะ—

แต่จะมีเหตุผลอะไรได้อีกเล่า

พอเห็นให้ถึงไม่ตอบ เว่ยชงฟางก็ไม่ซัดไซ้อะไรอีก และพวกเข้า
ประเค็นทันที

"โบตันเป็นปีศาจได้พันอะระดับสูง เป็นอาวุธที่ทรงพลังมาก"
เว่ยชงฟางเอ่ยอย่างช้าๆ "เปรียบได้กับกระบี่อัญมณีอันล้ำค่า ถ้าไม่ถึง
คราวจำเป็นต้องใช้ต่อสู้ ก็ไม่ควรเอามาควงเล่นให้คนอื่นดู"

ให้ถึงหลุดจากวงรัศมีความคิด สีหน้าเคร่งเครียดขึ้นมาทันที "ใน
เมื่อเธอเป็นปีศาจได้พันอะของผม ผมจะใช้งานเธออย่างไรก็ได้ตาม
ที่ต้องการ"

เว่ยชงฟางจ้องให้ถึง เขาเงียบอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพูดต่อ "วันนี้ที่เรียก
เธอมา ก็เพื่อบอกให้เธอปฏิบัติตามกฎระเบียบ เก็บโบตันเอาไว้ในค่า
อาคมเหมือนเดิม"

ให้ถึงก้มหน้าพลงขบฟันแน่น

"แต่พอเห็นฝีมือของเธอที่ลานฝึก ฉันก็เปลี่ยนใจ"

ให้ถึงเงยหน้าขึ้นมอง

"คนหัวขบถ ถ้าไม่มีความสามารถในระดับเดียวกันเป็นสิ่งรองรับ ก็เป็นไปได้เพียงความดีร้ายที่จะนำไปสู่ความตกต่ำและเสื่อมถอย" เว่ยซงฟางมองหน้าให้ถึง น้ำเสียงชิงขังและหนักแน่นเอื่อยค่ออย่างช้าๆ "วันนี้เธอ ได้พิสูจน์ความสามารถให้ประจักษ์ ฉันถึงยอมรับความขบถของเธอ เพราะกฎ คือสิ่งที่กำหนดโดยผู้ที่มีความสามารถ ถ้าเธอสามารถปีนขึ้นสู่จุดสูงสุด ก็จะสามารถสร้างกฎให้ทุกคนยอมรับและปฏิบัติตามได้"

ให้ถึงจ้องหน้าเว่ยซงฟาง หลังจากนั้นจึงก้มหน้าลง น้อมรับคำพูดของอีกฝ่าย "รับทราบครับ"

"ครั้งนี้เธอล่วงเกินคนจากตระกูลสาขา เพื่อไม่ให้ปัญหาลุกลามใหญ่โต ฉันจะให้เธอออกจากคฤหาสน์ไปก่อน เลื่อนกำหนดกลับโรงเรียนให้เร็วขึ้น"

ให้ถึงดวงตาเป็นประกายขึ้นมาทันที "ขอบคุณท่านพ่อ" พูจจบก็หมุนตัวเดินออกจากห้องนั้นไปอย่างอารมณ์ดี

เว่ยซงฟางมองแผ่นหลังของให้ถึงที่กำลังเดินออกไป อดไม่ได้ที่จะยิ้มฝืดเฟือนกับตัวเอง

ไม่น่าเชื่อว่าจะพูจขอขอบคุณเขาค้วยสีหน้าคีโจนาคันนั้น แกรมยังเรียกเขาว่าท่านพ่ออีก

หรือเขาไม่รู้ว่านี่คือการลงโทษ

แม้จะเป็นฤดูหนาวเหมือนกัน แต่เมื่อเทียบกับพื้นที่คอนเหนือที่
อากาศเย็นยะเยือกแล้ว เขตทะเลใต้มีแสงแดดอันอบอุ่นและลมอ่อนๆ
ตลอดวัน จะมีแค่ช่วงกลางคืนเท่านั้นที่อากาศเย็นขึ้นมาหน่อย

ณ โชนที่อยู่อาศัยอันหรูหราบริเวณชานเมือง มีทาวน์เฮาส์หลัง
เดี่ยวที่ออกแบบไว้อย่างงดงามทุกรายละเอียดตั้งเรียงเป็นแนวยาว ภายใน
ลานบ้านของแต่ละอาคารปลูกดอกไม้และพรรณพืชหายากเอาไว้มากมาย

ส่วนด้านหลังสร้างเป็นเรือนกระจกที่มีอุปกรณ์ครบครัน

แม้ว่าอาคารแต่ละหลังจะตั้งอยู่แยกกัน แต่เหนือประตูทางเข้าของแต่ละตึก จะมีหินออบซิเดียนที่แกะสลักเป็นรูปดอกคาสุร่าฝังอยู่เหมือนกันหมด

ชุมชนนี้คืออาณาเขตของตระกูลจง เชื้อสายผู้อัญเชิญที่ชำนาญด้านอาคมสารพัดพิษและการควบคุมหุ่นปีศาจ

ดอกไม้ใบหญ้าที่บ้านสะพรั่งอย่างงดงามภายในสวน แท้จริงแล้วมีพิษร้ายแรงถึงชีวิต สิ่งที่ได้รับการพุ่มพักดูแลอยู่ในเรือนกระจกไม่ใช่พรรณไม้ แต่คือปีศาจที่ถูกกำจัดความรู้สึกนึกคิดจนกลายเป็นเหมือนต้นไม้ ปลอ่ยให้คนตัดแต่ง คัดแปลง และควบคุมได้ตามใจต้องการ

ภายในเรือนกระจกของอาคารหลังหนึ่ง ประตูกระจกกิ่งโปร่งแสงมีแม่กัญญาขนาดเล็กลือลือกไว้ แต่นอกจากแม่กัญญาที่มองเห็นด้วยตาเปล่า ประตูทั้งบานยังมีอาคมสารพัดพิษที่มนุษย์ธรรมดาสามัญมองไม่เห็นอาบไล้อยู่ทั่ว

ลึกลงไปในเรือนกระจก ด้านหลังชั้นวางของมากมายและพรรณไม้ต่างๆ ที่ขึ้นบดบังจนมองแทบไม่เห็น คือโซนที่แยกไว้เหมือนเป็นห้องทดลอง เหนือชั้นวางโลหะคือขวดยาและชิ้นส่วนตัวอย่างที่วางเรียงเต็มชั้น ตรงกลางมีโต๊ะโลหะที่หน้าตาเหมือนโต๊ะผ่าตัดวางอยู่สองตัว

จงยู่ยืนอยู่ตรงทางเดิน หน้าหันเข้าหาโต๊ะตัวหนึ่ง

เหนือโต๊ะโลหะคือร่างอวบน้ำที่ซึดขาวจนน่ากลัว รอบตัวมีสายยางห้อยระโยงระยาง ด้านบนของลำตัว ตั้งแต่ริมฝีปากลงไปจนถึงขาหนีบมีรอยมีดผ่าเปิดเป็นทางยาว สายยางทั้งหมดที่ห้อยออกมาเสียบอยู่กับรอยผ่านั้น

ส่วนปลายเข็มของสายยางเส้นหนึ่งเสียบเชื่อมกับหลังมืออันผอมแห้งและซึดเขียวของจงยู่ เลือดสีแสดเข้มค่อยๆ ไหลเข้าสู่ร่างอวบน้ำอย่างช้าๆ

มือที่ยังว่างอีกข้างหนึ่งของจงยู ถือเครื่องมืออาคมสำหรับซ่อมแซมหุ่นปีศาจ เขากำลังเย็บปิดส่วนท้องของปีศาจอย่างคล่องแคล่วและชำนาญชำนาญ

จนเวลาผ่านไปพักใหญ่ เขาจึงหยุดมือแล้วจึงปลายเข็มออกจากหลังมือของตัวเอง พลางหายใจหอบอย่างหมดแรง

ยังเหลืออีกสามสิบเปอร์เซ็นต์...

การต่อสู้นับร้อยยาร์กเนอร์สร้างความเสียหายอย่างสาหัสแก่ปีศาจใต้พื้นธนะของเขา ทำให้เขาไม่สามารถสวมใส่ร่างของหุ่นปีศาจได้อีก เขามองปีศาจใต้พื้นธนะที่นอนอยู่บนโต๊ะโลหะ ดวงคาวางเปล่าของอีกฝ่าย กำลังเหม่อมองไปบนเพดาน

ร่างของปีศาจเหลือแผลบางส่วนที่ยังไม่สมาน แผลบากเป็นทางยาวเหมือนตัวตะขาบ ทำให้จงยูรู้สึกไม่สบายใจทุกครั้งที่มีมองเห็น

คุณทำ...คงเจ็บมาก

ทันทีที่ที่ความคิดนี้ผุดขึ้นมาในสมอง จงยูจะรีบสลัดมันทิ้งทันที

หุ่นปีศาจรับการโจมตีแทนเจ้านายของตัวเอง เป็นเรื่องถูกต้องแล้ว พวกเขาเป็นแค่เครื่องมือ ไม่ต่างจากกระบี่หรือดาบ เมื่อแตกหักเสียหายอาจจะรู้สึกเสียดายบ้าง แต่แน่นอนว่าไม่มีใครเป็นห่วงว่าดาบหรือกระบี่ของตัวเองจะรู้สึกเจ็บปวดหรือไม่

ความรู้สึกแบบนั้น...ช่างน่าหวั่นหรือเหลือเกิน

เขาไม่ใช่เซ็นหยาง...เขาไม่มีทางทำเรื่องโง่เขลาอย่างนั้นแน่

ทันใดนั้น ภาพของคนในชมรมศึกษาชมรมก็ผุดขึ้นมาในสมอง คนพวกนั้นปฏิบัติกับปีศาจเหมือนมนุษย์คนหนึ่ง

ในตอนแรก เขารู้สึกดูแลความสัมพันธระหว่งคนพวกนั้นกับปีศาจใต้พื้นธนะ แต่ไม่รู้เมื่อไร เขาเองก็เริ่มรู้สึกอิจฉา...

ที่แท้มนุษย์กับปีศาจก็สามารถใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันแบบนั้นได้

ถ้าปีศาจของเขาพูดได้ละก็ ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะพูดอะไรบ้าง

แต่พอมองร่างอวบน้ำตรงหน้า จงยู่ก็อดไม่ได้ที่จะหัวเราะแห้งๆ
 เนื่องจากต้องปรับเปลี่ยนให้เหมาะกับรูปร่างของผู้ผูกพันอสังขยา
 ร่างของหุ่นปีศาจจึงต้องถูกดัดแปลงใหม่ทั้งหมด โดยมากมักเปลี่ยนไป
 จนไม่เหลือเค้าโครงเดิม

ถ้าอีกฝ่ายพูดได้ สิ่งที่หลุดจากปากคงมีแต่คำคำแสบๆ ถันๆ
 จงยู่หยิบผ้าสีค่าที่กองอยู่ข้างขาโต๊ะขึ้นมาคลุมเหนือร่างปีศาจ
 ใต้พันธะ จากนั้นโรยผงสมุนไพรสีส้มอิฐลงไป พึมพำท่องคาถาเบาๆ
 ผงสมุนไพรกลายเป็นสีขาวแล้วซึมหายเข้าไปในเนื้อผ้า เกิดเสียง
 สบสบบเบาๆ สะท้อนกลับมา

จงยู่บีคิ้วอ่อนคลายกล้ำเนื้อ ก่อนจะหมุนตัวหันไปทางโต๊ะโลหะ
 อีกตัวหนึ่ง

บนโต๊ะมีอะไรบางอย่างวางอยู่ คลุมไว้ด้วยผ้าสีขาว
 จงยู่เลิกผ้าคลุม ข้างใต้นั้นคือเครื่องแบบพนักงานชุดหนึ่ง
 หรือจะพูดให้ละเอียดกว่านั้น คือเครื่องแบบพนักงานเรือยาร์กเนอร์
 ชุดสกปรกจนดูไม่ได้ แกรมยังมีรอยเปื้อนสีน้ำตาลเข้มเป็นดวงใหญ่
 นั่นคือเลือดของเฟิงผิงหลัน
 ชุดที่เฟิงผิงหลันสวมตอนถูกบุกโจมตีบนเรือ เขาแอบเก็บกลับมา
 ด้วย

เขาทำแบบนี้ ก็เพราะต้องการพิสูจน์สมมติฐานเรื่องหนึ่ง
 เป็นเรื่องที่เขาเองคิดว่าเหลวไหลไม่มีทางเป็นไปได้ แต่กลับไม่อาจ
 วางใจปล่อยไปโดยไม่พิสูจน์

เขาหยิบหลอดทดลองที่มีน้ำยาสีเข้มออกมาหลอดหนึ่ง แล้วเทลง
 บนคราบเลือด จากนั้นจึงหยิบคทาสีขาวอมเทารูปร่างประหลาดที่ทำมา
 จากกระดูกของปีศาจขึ้นมา

จงยู่จ้องเสื่อเปื้อนเลือดตัวนั้นแล้วล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นสูดลม
 หายใจลึก

เขากำคทากระดูกแน่น วาดอักษรอาคมสีชาวลงเหนือเสื้อตัวนั้น
อย่างคล่องแคล่ว ก่อนจะวางคทาลงแล้วหันไปจุดเทียนไขมันส์ตัวในถ้วย
กระเบื้องเคลือบ

นี่คือคาถาสำหรับตรวจสอบพลังอาคม ใช้เพื่อระบุว่าเป็นอาคมสุดท้าย
ที่ผู้ถูกตรวจสอบใช้คืออาคมอะไร

ควันเทียนค่อยๆ ก่อตัวแล้วพุ่งสูงขึ้นสู่อากาศ จากนั้นหมุนวน
เหมือนไซโคลนแล้วคุกรอยเลือดบนเนื้อผ้าเข้าไป ส่วนอักษรอาคมสีชาวก
ก็เริ่มเปลี่ยนเป็นสีดำเข้ม และไหลซึมไปทั่วราวกับน้ำหมึก

เมื่อควันจางหาย รอยเลือดบนเสื้อจะเปลี่ยนรูปทรง กลายเป็น
รูปร่างของอาคมที่เจ้าของเสื้อเคยร้าย

จงยิ้มมองคราบเลือดบนเสื้อที่พลิกม้วนไปมาราวกับเกลียวคลื่น
ใบหน้าเขาสงบนิ่ง แต่ในใจกลับร้อนรุ่มจนแทบทนไม่ได้

เขาไม่รู้ว่าตัวเองคาดหวังผลลัพธ์อะไรจากการทดลองครั้งนี้
หากผลออกมาว่าสิ่งที่เขาสันนิษฐานถูกต้อง แล้วเขาจะอย่างไร
ต่อ

เขาควรจะทำอย่างไร เขาจะทำอะไรได้—

ใบหน้าที่ระบายด้วยรอยยิ้มไว้เคียงสาของเฟิงผิงหันมุกขึ้นใน
สมอง

จงยิ้มมวดคิ้ว

สีของกลุ่มควันจางลงเรื่อยๆ แล้วเปลวเทียนก็ดับไปเอง

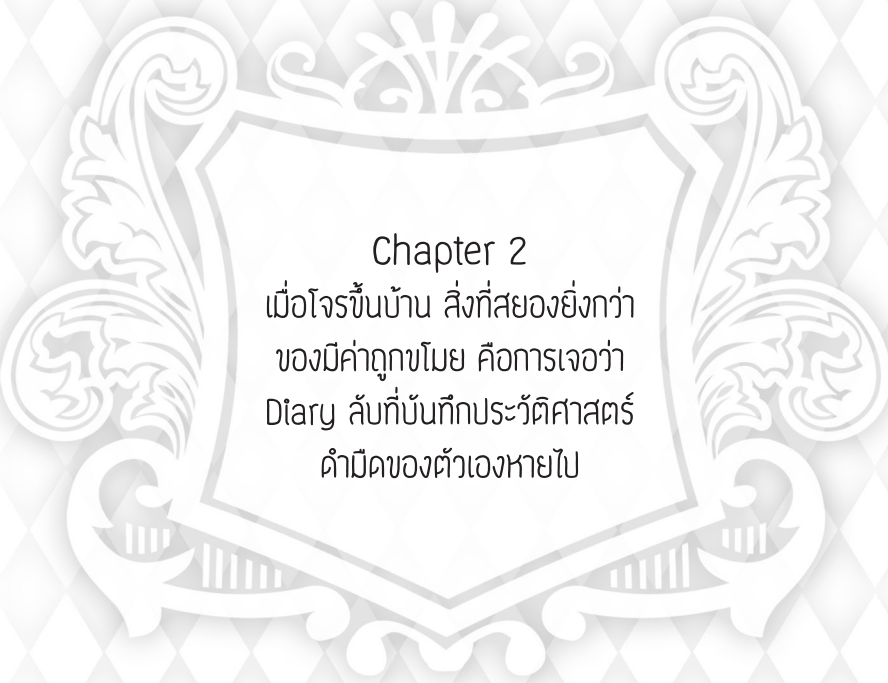

บนเสื้อตัวนั้น คือคราบเลือดที่ยังเป็นวงใหญ่ ไม่ต่างจากก่อน
ร้ายอาคมแม้แต่น้อย มองไม่เห็นร่องรอยหรือลวดลายใดๆ แสดงว่า
เจ้าของเสื้อตัวนี้ เป็นมนุษย์ธรรมดาที่ไม่เคยร้ายอาคมใดๆ

จงยิ้มไปชั่วขณะ ก่อนจะหยิบมือถือขึ้นมา แล้วกดเบอร์ของ
เฟิงผิงหัน

ไม่เปิดเครื่อง

โทร. เบอร์บ้าน ก็ไม่มีคนรับ
เขาหายไปไหนนะ
จงยอมองเสื้อตัวนั้นแล้วถอนใจยาว
ถ้ารู้เร็วกว่านี้ เขาคงไม่หาเรื่องเตือคร้อนให้ตัวเองแบบนี้—
คราบเลือดบนเสื้อสีโคคสะคุดคา กระจ่างจงอยู่ที่เห็นเลือดจนชิน
จู่ๆ ก็รู้สึกว่คราบเลือดนั้นขวางหูขวางตาเสียเหลือเกิน—
บาคเจ็บสาหัสขนาดนั้น เจ้านั้นจะอาการคี่ขึ้นหรือยังนะ
โนเมื่อเป็นแค่มนุษย์ธรรมดาที่อ่อนแอกว่ใครทั้งหมด ก็อย่าฟุ้งตัว
เข้าไปหาอันตรายแบบนี้อีกเลย...

Chapter 2
เมื่อโจรขึ้นบ้าน สิ่งที่ยงยิ่งกว่า
ของมีค่าถูกขโมย คือการเจอว่า
Diary ลับที่บันทึกประวัติศาสตร์
คำผิดของตัวเองหายไป

ณ หุ่นหมอก โลกปีศาจ

ภายในคําหอนักอันโอโถง เปลวไฟจากเทียนหอมรูปรางแปลกคา
กำลังลุกโชติช่วง กลุ่มควันเรืองสีทองจางลอยม้วนวนไปในอากาศ

แต่กลิ่นหอมกลับถูกกลบมิดด้วยกลิ่นคาวเลือดคลั่งฉุน

เลือดสดเจีงนองเป็นแอ่งขนาดยักษ์ทั่วพื้นราวกับทะเลสาบสีเลือด
ผิวทะเลสาบเงาวาบ สะท้อนให้เห็นใบหน้าเคร่งเครียดของผู้มาเยือน

"ขอให้ทุกท่านเดินเข้าไปด้านใน" ปีศาจผิวสีน้ำตาลซึ่งเป็นผู้นำทาง
เอ่ยเตือน "เธอนั่งอยู่ข้างหน้านั้น"

กลุ่มผู้มาเยือนเงยหน้าขึ้น เสียงพุดของอีกฝ่ายคึงสคิขของพวกเขา
กลับมาจากความตกตะลึงเมื่อเห็นศพมนุษย์ตรงหน้า

ลิกเข้าไปภายในคําหอนัก ห่างจากพวกเขาราวเจ็ดเมตร มีเบาะ
รองนั่งขนาดใหญ่ที่ฝังประดับด้วยเพชรนิลจินดาอันสวยงาม เหนือเบาะนั่ง
คือร่างผอมเล็ก หญิงผมดำคนหนึ่งนั่งอยู่ตรงกลางนั้น เธอสวมอาภรณ์
ที่ถักทอด้วยผ้าแพรและคันทองอย่างงดงาม คิงหู่ ลำคอ และข้อมือ สวม
เครื่องประดับอัญมณีพราวระยับ

แต่ทุกคนมองไม่ออกว่าเธออายุเท่าไร เพราะส่วนตั้งแต่ลำคอขึ้นไป
จนถึงใบหน้าของเธอปกคลุมด้วยคราบเลือด เลือดของผู้ถูกสังเวย สะสม
ทับเป็นชั้นอยู่เต็มใบหน้า คราบเลือดหนาเคอะที่มีอยู่เดิมแห้งจนแตก
ระแหง แล้วยังถูกคราบเลือดใหม่สาดทับเข้าไปอีกชั้น ทำให้ทั้งใบหน้า
มองแล้วเหมือนเปลือกคันไม้เนื้อหยาบแห้งกรัง ไม่มีสัญญาณแห่งชีวิต

แม้แต่เน้อย

นี่ละคือซาโค่น่า แม่คนผู้ล่วงรู้อนาคตของสรรพสิ่ง

ดวงตาทั้งสองของเธอปิดสนิท รูปร่างเล็กและผอมกว่าที่คิดไว้ สำคัญที่สุดคือรูปลักษณ์ภายนอกและรัศมีแห่งพลังอำนาจที่แผ่ออกมาจากตัวเธอ ซึ่งน่าสยดสยองกว่าที่จินตนาการไว้หลายขุมนัก

ค่าน้ำที่นิ่งของซาโค่น่า มีอ่างแก้วคริสตัลใบหนึ่งวางอยู่ อ่างแก้วโปร่งใสเผยให้เห็นสิ่งที่อยู่ภายใน—ลูกตาสีขาวซีดคู่อึ่ง และหัวใจที่มีเศษเนื้อกับคราบเลือดเปื้อนเกรอะกรัง... วางอยู่เหนือกองเลือดเจ็งนองอย่างเสียบงัน

นั่นคือสิ่งแลกเปลี่ยนสำหรับคำพยากรณ์

ภายในคำหนักงีบสนิท ไม่มีใครพูดอะไรแม้แต่คำเดียว สายตาของทุกคนรวมอยู่ที่เคเวตซัล

เคเวตซัลรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังยืนอยู่บนลานประหาร สายตาทั้งหมดคือมีค้อนแหลมคมที่กำลังพุ่งตรงมาหาเขา

ฉงหลงกับมอร์ริสไม่กล้าพูดอะไร แต่ดวงตาของพวกเขาฉายแววต่อต้านอย่างชัดเจน นัยน์ตาของไซเมิร์ฟเอ่อลลออกไปด้วยหยาดน้ำตา

พวกเขาไม่กล้าปริปากบอกให้เคเวตซัลหยุด เพราะหากพูดออกไปก็เท่ากับละทิ้งความจงรักภักดีที่มีให้องค์ชายซาเคด แต่พวกเขาก็ไม่กล้าบอกให้เคเวตซัลลงมือ เพราะหากพูดออกไปก็เท่ากับทำลายมิตรภาพของเฟ็งผิงหลัน

แต่ไปเหลียวกลับดูใจเย็นกว่าคนอื่น เขามองเคเวตซัลด้วยสายตาพิณิจ รอคูว่าเขาจะตัดสินใจอย่างไร และใช้เหตุผลอะไรกับเรื่องนี้

เขาเคาไว้แต่แรกแล้วว่า ไม่ช้าก็เร็วพวกเขาต้องเจอสถานการณ์ที่ต้องเลือกเช่นนี้

เขามองออกแต่แรกแล้วว่า ละครครอบครวัแสนสุขที่เห็นอยู่ ไม่ช้าก็เร็วย่อมต้องจบลง

แต่เขาไม่รู้ว่า สถานการณ์ที่ต้องเลือกจะโหดเหี้ยมทารุณเช่นนี้
ก็บอกแล้วไม่มีใครฟัง...

ไปเหลียวแอบหัวเราะแหย่ๆ อยู่ในใจ

ละครครอบครัวแสนสุขสันต์ไม่ควรเล่นจนลืมหิว มัวแต่มีความสุข
จนลืมความเป็นจริง เจ้าพวกนี้นี่นะ ปล่อยตัวเองให้ถลาลึกจนถอนตัว
ไม่ขึ้น เรียนผูกแล้วไม่รู้วิธีแก้ละสิ

คุณานี่ เขาไม่เคยปล่อยตัวจนแยกละครกับความเป็นจริงไม่ออก
หึๆ...

แม้ว่าในใจจะคิดอย่างนี้ แต่ใบหน้าที่ระบายด้วยรอยยิ้มเยาะหยัน
อยู่เสมอ เวลานี้กลับไม่ปรากฏแววแห่งความขบขัน

เวทศัลยกรรมศพที่กองอยู่บนพื้น ไม่ว่าทำอะไรก็ไม่อาจทำให้
หันไปมองหน้าเฟิงผิงหลังได้

ความจริงรักภักดีที่มีให้องค์ชายซาเคค และความยุติธรรมที่เฟิง-
ผิงหลังควรได้รับ สองสิ่งนี้วางอยู่คนละด้านของคางซัง บีบบังคับให้เขา
เลือก ต้องมีด้านหนึ่งที่ยกสูงขึ้น และอีกด้านที่ดิ่งต่ำลง

ปีศาจผู้นำทางเห็นทุกคนเจียบสนิท ก็เลิกคิ้วเล็กน้อยด้วยความ
สงสัยระคนขบขัน

เขาไม่เคยเห็นสถานการณ์เช่นนี้มาก่อน

พาเครื่องสังเวทเดินทางมาไกลนับหมื่นลี้ แต่พอมาถึงกลับลังเล
ไม่กล้าตัดสินใจ ท่าทางของปีศาจกลุ่มนี้ ดูราวกับว่าพวกเขาไม่อาจทำใจ
ทำร้ายมนุษย์ผู้นี้

ทำใจไม่ได้งั้นหรือ จะเป็นไปได้อย่างไรกัน

ปีศาจผู้นำทางชูมือทั้งสอง กริซปลายโค้งสะท้อนเงาเย็นเยียบ
ปรากฏเหนือฝ่ามือ

"ถ้าพวกคุณไม่มีเครื่องมือที่เหมาะสมละก็..." เขายื่นกริซปลายโค้ง
ไปตรงหน้าเวทศัลยอย่างนอนน้อมและมีมารยาท "ได้โปรดใช้กริซเล่มนี้"

เขาคชล์มองหน้าปีศาจผู้นำทาง แล้วรับกริชมาถือไว้ในมือ
เขาจ้องใบมีดเขม็ง คมมีคสีเงินขาวสะท้อนแสงไฟเย็นเยียบ ผิว
โลหะเรียบลื่นราวกับกระจก สะท้อนให้เห็นใบหน้าของเขาเอง

ใบหน้าเย็นชาเรียบเฉยไม่ต่างจากทุกวันที่ผ่านมา ไม่มีใครมองออก
ว่าเขารู้สึกอย่างไร แต่ลึกลงไปใต้นัยน์ตาสีม่วงเข้มนั้น กลับฉายแววสับสน
และโศกเศร้าอย่างเห็นได้ชัด

จนตอนนี้เอง เขาถึงตระหนักว่า เขากำลังหลอกตัวเองและคนอื่น
มาตลอด

เขานึกว่าตัวเองจะสามารถเสียสละทุกอย่างเพื่อองค์ชายซาเคด
โดยไม่มีวันนึกเสียใจ และยินดีทำทุกอย่างที่จะช่วยให้องค์ชายได้ขึ้นครอง
บัลลังก์

นี่เป็นเรื่องโกหก เพราะเขาทำไม่ได้ เขาในเวลานี้ ไม่อาจยอมให้
เฟิงผิงหลันกลายเป็นเครื่องสังเว

เขานึกว่าสำหรับเขาแล้ว เฟิงผิงหลันเป็นแค่เครื่องมือที่เขาจะโยน
ทิ้งเมื่อไรก็ได้

นี่ก็เป็นเรื่องโกหกเช่นกัน เพราะเขาทำไม่ได้ เขาในเวลานี้ ไม่อาจ
ยอมปล่อย "เครื่องมือ" ที่ว่านี้ไปได้

เขานึกว่าความกล้าหาญและฉลาดหลักแหลมของเฟิงผิงหลัน
มีผลต่อความรู้สึกของเขาเพียงเล็กน้อย แต่ทำให้เขารู้สึกดีกับอีกฝ่ายขึ้น
มานิดหน่อย

นี่ยังเป็นเรื่องโกหกเข้าไปใหญ่

เฟิงผิงหลันเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเขา

เขาคชล์หลุบตาลงคำ เขาสูดหายใจลึก จากนั้นจึงเลื่อนสายตาไป
ที่เฟิงผิงหลัน ชั่วโมงที่ที่ดวงตาทั้งสองคู่ประสานกัน เขาคชล์รู้สึกโกรธ
ขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

แม่งเอ๊ย! เจ้านั้นยังยิ้มได้อยู่อีกหรือ

ใบหน้าของเฟิงผิงหลัน มีรอยยิ้มกระอักกระอ่วนเหมือนรู้สึก
ไม่สบายใจที่ทำให้คนอื่นลำบากใจ เป็นรอยยิ้มที่แฝงไว้ด้วยความรู้สึกผิด
เควคซัลถอนใจอย่างหนักหน่วง ความเจ็บปวดและหนักแน่น
หวนคืนสู่ณัยน์ตาสีม่วงอีกครั้ง

เอาตามนี้ละ

เขากำกริขปลายโค้งในมือ จากนั้น พลิกฝ่ามือเตรียมล้างกริข
เหล่าปีศาจสูดหายใจลึกด้วยความตระหนก ไชเมิร์ฟถึงกับต้อง
เบือนหน้าหนีไปอีกทาง ไม่กล้ามองภาพตรงหน้า—

ฉ๊ะ!

เสียงกระแทกแหลมลั่นแสบแก้วหูดังไปทั่ว ทุกคนหันมองตาม
คันเสียง

กริขปลายโค้งที่อยู่ในมือเควคซัล เวลานี้ปักอยู่ในเสาหินหยกทาง
ค้ำนข้าง

สถานการณ์พลิกผันรวดเร็วจนทุกคนตั้งตัวไม่ทัน สีหน้าเต็มไปด้วย
ความงุนงง

"พวกเราจะต้องกลับโลกมนุษย์" เควคซัลเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ
เหมือนทุกครั้ง "ถ้าเจ้านี้ตายไป จะไม่เป็นผลดีกับพวกเรา แล้วก็ไม่มีผู้จะ
อธิบายกับพวกโรงเรียนงาเม็ดยังไงด้วย"

ไชเมิร์ฟ ฉงหลงและมอริริสพากันถอนใจด้วยความโล่งอก แต่
ไปเหลียวกลับยิ้มน้อยๆ ด้วยความประหลาดใจ

"สรุปว่าทุกท่านไม่ต้องการทราบคำพยากรณ์แล้วใช่ไหม" ปีศาจ
ผู้นำทางถามด้วยรอยยิ้ม "คั้นคั้นมาจนถึงคำหนักพยากรณ์ด้วยความ
ยากลำบาก ยอมกลับบ้านมือเปล่าๆ อย่างๆ เช่นนี้ ไม่เสียค่าหรือ"

"พวกเราหาคำตอบเองได้ ด้วยวิธีของเราเอง"

ขณะตอบ เควคซัลหันไปมองซาโคน่าที่นั่งอยู่เหนือเบาะอัญมณี
เขาไม่รู้ว่าการเปลี่ยนใจเช่นนี้จะทำให้แม่มคบรรพกาลโกรธหรือไม่

แต่ซาโคน่าไม่ปรึปากพุกแม้แต่คำเดียว เธอนั่งนิ่งอยู่ที่เดิมไม่ขยับ และเพราะใบหน้าของเธอเป็นเช่นนั้น จึงไม่มีทางบอกได้ว่าเธอกำลังคิดอะไรอยู่

ปีศาจผู้นำทางเล็กก็อย่างประหลาดใจ เขาอยู่ที่นั่นมานับพันปี นี่เป็นครั้งแรกที่เจอเหตุการณ์เช่นนี้

"ในเมื่อทำใจฆ่าเขาไม่ได้ แล้วจะมาที่นี่ทำไม"

"เราถูกคนสารเลวหลอกให้มาที่นี่" พอนึกถึงเซ็นหยาง เควตซัล ก็โกรธจนแทบควบคุมอารมณ์ไม่อยู่

"น่าเสียดายจริง" ปีศาจผู้นำทางถอนใจเบาๆ "ถ้าอย่างนั้นขอเชิญทุกท่านกลับไปเถิด ขออนุญาตไม่ส่งแขก"

เควตซัลแอบถอนใจอย่างโล่งอกอยู่ในใจ ดูเหมือนซาโคน่าจะไม่โกรธที่พวกเขาเผลอมาโดยไม่บอกกล่าว แถมจู่ๆ นึกจะไปก็ไป นับแต่วันแรกที่เขาเหยียบเข้ามาในค่านึก ก็รู้สึกถึงพลังที่มองไม่เห็นแทรกซึมอยู่ในทุกอนุภาค พลังปีศาจที่มีแต่ก็เหมือนไม่มีเช่นนี้ ทำให้เขานึกถึงค่ายอากาศของโรงเรียนงาเม็ค

เขาสันนิษฐานว่า พื้นที่นี้มีค่ายอากาศที่จำกัดพลังปีศาจรายล้อมอยู่ หากเกิดการต่อสู้ พวกเขาคงทำได้แค่รอความตาย

ขณะที่ทุกคนกำลังจะเดินออกจากที่นั่น เสียงของใครคนหนึ่งก็ร้องขวางพวกเขาไว้ก่อน

"เดี๋ยวก่อน!"

ทุกคนชะงักฝีเท้าด้วยความประหลาดใจ

เพราะเจ้าของเสียงนั้นไม่ใช่ซาโคน่า แต่เป็นเฟิงผิงหลัน

"คุณผู้ชายผิวเกรียมแดดท่านนี้พุดถูก อุตุสำหรับมาจนถึงที่นี่แล้ว จะยอมแพ้ง่ายๆ อย่างนี้หรือ" เฟิงผิงหลันเอ่ยถามเสียงคังฟั้งซัด

ปีศาจผู้นำทางที่ถูกเรียกว่าคุณผู้ชายผิวเกรียมแดดก็ขมวดเข้าหากันเล็กน้อย แต่ใบหน้ายังระบายด้วยรอยยิ้ม "ชื่อของฉันทือเวนน"

"เป็นบ้าอะไรของนาย!" มอร์ริสตะคอก แล้วใช้มะเหงกเขกหัว
เฟิงผิงหลันเข้าโปกหนึ่ง

"โธ้ย!"

"นายเอาของมั่วชั้วอะไรจากกริมทางมากินไซ้ใหม่!? เสียสติไปแล้ว
หรือ!?" ฉงหลงร่วมวงด้วยอีกคน

"ผิงหลัน อย่าทำแบบนี้สิ!" ฆนาคไซ้เมิร์ฟยังทนฟังอยู่เฉยๆ ไม่ได้
เฟิงผิงหลันลูบหัวของตัวเองเบาๆ ด้วยความเจ็บ แต่ก็ยังไม่หยุด
พูด "ถ้ายอมแพ้ง่ายๆ แบบนี้ ก็น่าเสียดายแย่สิ พวกเราเดินทางตั้งหลาย
วันกว่าจะมาถึงที่นี่ แต่เข้ามาไม่ถึงสิบนาทีก็จะกลับเสียแล้ว ยังไม่ได้ขอ
ใช้ห้องน้ำที่นั่นด้วยซ้ำ..." เขาเห็นมือของมอร์ริสเริ่มกำหมัดอีกครั้ง จึงรีบ
อธิบายเป็นพัลวัน "ประเด็นคือ เรายังไม่ทันเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นที่นี่ก็จะ
กลับเสียแล้ว เราน่าจะพยายามมากกว่านี้หน่อย"

"คนที่ไม่เข้าใจมีแค่ นายคนเดียว" เควตซัลตะคอกสวนกลับมา
น้ำเสียงเย็นเยียบแฝงด้วยความโกรธ

เขาพอเดาได้ว่าเฟิงผิงหลันคิดจะทำอะไร ต้องรีบขวางไว้เสียตั้งแต่
ตอนนี้—

เควตซัลเริ่มร่ายอาคม เขาจะเรียกเงาขึ้นมามัดตัวเฟิงผิงหลันไว้
แล้วพาเขาออกจากที่นี่ แต่เงาเหนือพื้นลั่นสะท้านเพียงน้อยๆ แล้วก็
ไม่เกิดอะไรขึ้นอีก

เป็นอย่างไรที่คาดไว้ไม่ผิด ผู้มาเยือนจากโลกภายนอกไม่สามารถใช้
พลังปีศาจที่นี่ได้!

เควตซัลยื่นมือออกไป ตั้งท่าจะคว้ามือของเฟิงผิงหลัน แต่อีกฝ่าย
ถอยหลบ

"ใครว่า! ตั้งแต่พวกเราเข้ามา ไม่มีใครพูดอะไรกันเลยสักคำ มีแค่
คุณผู้ชายผิวเกรียมที่เสนอจะให้เควตซัลยิ้มกริช แล้วเควตซัลก็ฟังเสาบ่าน
เขาไปคันหนึ่ง เสร็จแล้วก็บอกว่าจะออกจากที่นี่ ทำแบบนี้ไม่ต่างอะไรกับ

พวกเด็กแว้นที่ขี่รถไปถึงโบราณสถานแล้วใช้ลิควิดเขียนบนผนังว่า 'XXX พ่อทุกสถาบัน มาเช็กอินที่นี่แล้ว' เลยสักนิด!"

เฟิงผิงหันพูดเร็วกว่าปากติหลายเท่า เพราะเวลานี้เขาารู้สึกกดดันมาก เขาต้องการใช้อารมณ์ขันและคำพูดไร้สาระมากลบเกลื่อนความรู้สึกที่แท้จริง เพื่อให้เขาได้พูดในสิ่งที่อยากพูด ได้ทำในสิ่งที่อยากทำ

เขาเหมือนรถไฟขบวนหนึ่งที่คิดแต่จะพุ่งไปข้างหน้า ไม่อาจแตะเบรก เพราะทันทีที่เขาหยุด ความกลัวและความลังเลก็จะไล่ตามมาจากทัน

"เมื่อก็เขาก็บอกแล้ว ว่าศพที่เห็นคือสิ่งที่คนกลุ่มเมื่อก่อนนำมาแลกเปลี่ยน แค่นี้ก็ซัดเจนพอแล้ว!"

"นั่นเป็นสิ่งที่นายตีความเอาเอง ไม่แน่มันคนนั้นอาจจะตายตั้งนานแล้ว และคนกลุ่มนั้นก็แค่นำศพมาวางที่นี่"

"เมื่อก็เราได้ยินเสียงกรีดร้อง—"

"พวกเรายืนอยู่คานนอก ไม่รู้สึกหนอยว่าเป็นเสียงใคร ไม่แน่อาจเป็นเสียงของคนในกลุ่มนั้นที่ร้องว่า—'ว้าย! สันสูงยี้หือ Jimmy Choo ที่เพิ่งซื้อมาใหม่ของเค้าเปื้อนเศษล้าใส่ซะแล้ว!'—อาจจะเป็นแบบนี้ก็ได้ครั้งที่แล้วโลลาจากห้อง D ก็กรีดร้องลั่นในห้องเรียนเพราะแบบนี้แหละ เสียงโหยหวนจนอาจารย์นึกว่าเกิดคดีฆาตกรรม!"

"มนุษย์คนนี่เฟิงตาย ปีศาจพวกนั้นใช้ชีวิตของเขาเป็นสิ่งแลกเปลี่ยนกับคำพยากรณ์!" เควตซัลขึ้นเสียงโดยไม่รู้ตัว

"แสดงว่าเควตซัลทำใจมาผมไม่ได้สินะ" เฟิงผิงหันย้อนถามทันควัน เขาจะพริบตาปริบๆ แล้วกระซิบถามว่า "เควตซัลคิดว่าชีวิตของผม สำคัญกว่าการหาตัวองค์ชายซาเคเคให้พบหรือ"

เจอคำถามแทงใจคำโดยไม่ทันตั้งตัว ทำให้เควตซัลจุกจนพูดไม่ออก

เฟิงผิงหันรีบฉวยโอกาสนั้นหันไปหาเวนน แล้วถามว่า "สรุปแล้วต้องทำยังไงถึงจะได้รู้คำพยากรณ์ ขึ้นตอนมีอะไรบ้าง ทำไมคนคนนี่ถึงต้องตายล่ะครับ"

เวนน์มองหน้าเฟิงผิงหลัน เขาเห็นความมุ่งมั่นและเค็ดคาใน
แววตาของอีกฝ่าย และเห็นความกลัวที่อีกฝ่ายพยายามกเก็บไว้ในใจด้วย
เป็นแค่มนุษย์ธรรมดาแท้ๆ กลับคิดอยากปกป้องปีศาจพวกนี้หรือ
คนกลุ่มนี้ มีความสัมพันธ์อย่างไรกันแน่

จากนั้น เวนน์ก็เริ่มอธิบายอย่างสั้นไหลและสุภาพ

"ตามธรรมเนียม ผู้ที่ต้องการคำตอบต้องมอบบรรณาการแก่
ซาโคน่า ซาโคน่าจะรับบรรณาการนั้นไว้ และมอบคำตอบที่อีกฝ่ายต้องการ"
เขาเว้นจังหวะครู่หนึ่ง แล้วมองไปยังศพบนพื้น "ส่วนสาเหตุที่ทำให้มนุษย์
คนนี้ตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ เพราะก่อนที่ซาโคน่าจะทำการพยากรณ์ เธอ
ต้องควักนัยน์ตาของเขาออกมา และใช้มีดคว้านเข้าไปในอกของเขา
เพื่อสัมผัสหัวใจ เธอใช้นัยน์ตาของเขาเพื่อมองดูสิ่งที่เกิดขึ้นในอีกมิติหนึ่ง
และใช้หัวใจของเขาเพื่อรับรู้ความคิดและอารมณ์ที่ซ่อนอยู่ภายใต้เหตุการณ์
ทั้งหมดที่เกิดขึ้น"

เมื่อทุกคนได้ยินดังนั้น ก็ไม่มีใครกล้าปริปากพูด

แต่เฟิงผิงหลันยังไม่ยอมถอดใจง่ายๆ เขาถามต่ออีกว่า "ถ้า
อย่างนั้น บรรณาการที่มอบให้คืออะไร"

"ก็มนุษย์คนนั้นไงเล่า! ไอ้ปัญญาอ่อน!" ฉงหลงพุกแทรกขึ้นมา
เพราะทนฟังต่อไปไม่ได้

"แบบนี้ไม่ค่อยถูกต้องเท่าไรมั้ง ผมเป็นแค่เครื่องบอกทาง จะเอา
มาเป็นบรรณาการไต่ขังงันกัน แบบนี้ก็เหมือนเรียกคนมาคุดล่วม พอเสร็จ
เรื่องกลับบอกเขาว่าคำตอบแทนก็คือขี้ที่คุคออกมานั้นแหละ แบบนี้
ไม่ค่อยสมเหตุสมผลเท่าไรนะ!"

เวนน์ยิ้มเฟื่อน "เปรียบเทียบแบบนี้คงไม่เหมาะสมเท่าไร"

"เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว นายยังทำปากเก่งอยู่อีก!" มอริริสฟุงเข้าไป
คว่ำคอเสื้อของเฟิงผิงหลัน ตั้งท่าจะลากเขาออกไป เขาคิดว่าต้องใช้กำลัง
เพื่อจัดการเรื่องนี้ และรีบพาเฟิงผิงหลันออกจากที่นี่โดยเร็วที่สุด

แต่เฟิงผิงหลันยกแขนทั้งสองข้างขึ้นสูง แล้วย่อตัวลง ปล่อยให้เสื่อออก ถูกดึงหลุดจากตัว ส่วนตัวเขาก็หลบไปอยู่อีกด้าน

มอริสมองเสื่อในมือ แล้วหันไปมองเฟิงผิงหลัน เขานึกไม่ถึงว่า เฟิงผิงหลันจะใช้วิธีนี้ เพราะทุกครั้งที่ผ่านมา เฟิงผิงหลันจะแค้มมือแล้ว ยอมทำคามโดยดี

"เมื่อที่คุณบอกว่า คนที่ต้องการคำตอบต้องมอบบรรณาการเป็น สิ่งแลกเปลี่ยน แต่ไม่ได้บอกว่าต้องใช้มนุษย์เท่านั้น" เฟิงผิงหลันหันไป มองเวนน แล้วถามด้วยน้ำเสียงเอาจริง "แสดงว่า จะให้ของอย่างอื่นเป็น บรรณาการก็ได้ ใช่ไหมยะ"

เวนนจ้องหน้าเฟิงผิงหลันอยู่ครู่หนึ่ง แล้วรอยยิ้มบางก็ปรากฏบน ใบหน้า "เธอฉลาดมาก" เขาสะบัดมือเบาๆ แล้วศพที่นอนอยู่บนพื้นก็ อันตรธานไปทันที "ราชินีแห่งค่านักพยากรณ์เป็นค่านานโบราณ เมื่อ เป็นค่านาน จึงยากจะหลีกเลี่ยงความคลาดเคลื่อนจากการบอกเล่าปาก ต่อปาก ไม่รู้เริ่มตั้งแต่ตอนไหน ที่ผู้มาเยือนทั้งหลายต่างเข้าใจผิดว่า ต้องใช้มนุษย์เป็นเครื่องสังเวย จึงจะได้คำตอบ"

ปีศาจทั้งหลายได้ยินดังนั้น คงตกก็เป็นประกายวาววับด้วยแสง แห่งความหวัง

"แต่นายก็ไม่เคยคิดจะแก้ไขความเข้าใจผิดนี้" เควตซ์ล่อยเสียงเย็น มุมปากของเวนนยกขึ้นเป็นรอยยิ้มน้อยๆ ขณะถามย้อนว่า "ทำไม ฉันต้องทำเช่นนั้นด้วยเล่า"

"แสดงว่าถ้าหาบรรณาการอย่างอื่นมามอบ เฟิงผิงหลันก็ไม่ต้อง ตายแล้วใช่ไหม" ฉงหลงเห็นสถานการณ์กำลังพลิกผันไปในทางที่ดีขึ้น จึงรีบเสนอความเห็นอย่างกระตือรือร้น

"อาจเป็นอย่างนั้นก็ได้ ต้องดูว่าของที่มอบให้คืออะไร"

เวนนยิ้มขณะเดินไปยังเบาะที่นั่ง เขาพึมพำร้ายกาจเบาๆ แล้ว เลือกกับหัวใจในอ่างแก้วคริสตัลก็อันตรธานไปในพริบตา เผยให้เห็นอ่าง

คริสตัลโปร่งใสที่ส่องประกายอย่างงดงามตามที่ควรเป็น

เขามองซาโคน่าที่นั่งเงียบตลอดตั้งแต่ต้น แล้วถอนใจเบาๆ "แต่
 ค่ายสภาพของเธอในเวลานี้ หากต้องการคำตอบที่ชัดเจน ก็ต้องใช้หัวใจ
 และดวงตาทั้งสองของมนุษย์ จึงจะมอบคำพยากรณ์ได้"

อาจเป็นค่ายสาเหตุนี้ คนอื่นจึงเข้าใจผิดว่าต้องใช้มนุษย์เป็นเครื่อง
 สั่งเวย

ฉงหลงขมวดคิ้ว แล้วกระซิบเสียงสลดว่า "พูกอยู่ตั้งนาน สุดท้าย
 ก็ต้องใช้ชีวิตของมนุษย์เป็นสิ่งที่แลกเปลี่ยนอยู่ดี..."

เฟิงผิงหลันยังไม่ยอมถอยใจ และถามต่ออีกว่า "คุณบอกว่า
 ซาโคน่าต้องการเห็นคำพยากรณ์อย่างชัดเจน จึงต้องใช้มือคว้านเข้าไป
 ในอกของมนุษย์ แล้วควักนัยน์ตาของอีกฝ่ายออกมา แสดงว่า ที่จริงแล้ว
 เป้าหมายของเธอไม่ใช่การฆ่ามนุษย์ ถูกต้องไหม"

"เธอนี้ฉลาดจริงๆ" เวนนี่ยิ้มบาง "มนุษย์พวกนั้นตายเพราะ
 เสียเลือด"

"แล้วมันต่างกันตรงไหน!" มอริริสตะคอกด้วยความโกรธ

"ต่างกันสิ!" เมื่อเทียบกับเหล่าปีศาจที่รู้สึกสิ้นหวังและพยายาม
 ต่อต้าน เฟิงผิงหลันกระตือรือร้นกว่าพวกเขามาก "ถ้าเป้าหมายของเธอ
 ไม่ใช่การฆ่ามนุษย์ ฉันก็ไม่จำเป็นต้องตาย! แค่ให้ฉันอยู่ในค่ายยามอะไร
 สักอย่างเพื่อรักษาชีวิตของฉันไว้ แล้วค่อยให้ตงย่าให้เวทรักษาบาดแผล
 แค่นี้ก็หมดปัญหาแล้ว! เหมือนเข้าห้องผ่าตัดไปเปลี่ยนอวัยวะเท่านั้นเอง!"

เหล่าปีศาจมองเห็นเฟิงผิงหลันที่พยายามทำทุกวิถีทางโดยไม่ยอม
 แพ้ ช่วงขณะนั้น ทุกคนตะลึงทำอะไรไม่ถูก

นี่เป็นครั้งแรกที่เฟิงผิงหลันต่อต้านไม่ยอมทำตามพวกเขา เป็น
 ครั้งแรกที่เขาแสดงค่านิยมของตัวเองให้เห็นโดยที่ไม่ได้โดนคำสาป

และการต่อต้านของเขาก็ทำไปเพื่อเหล่าปีศาจ

เควคซัลพูคขึ้นเป็นคนแรก น้ำเสียงเย็นเยียบไร้ความรู้สึกของเขา

แฝงค้ำยความเฉียบขาด "ตงอย่าไม่อยู่ที่นี้"

"เตี๋ยเขาก็มาถึงแล้วละครับ ตำแหน่งในคริสตลคิคคตคามคัวระบุว่า เขาอยู่ไม่ไกลจากที่นี่"

เควคซัลพูคอีกว่า "ค่อให้เธอยังมีชีวิต แต่เธอก็จะมองไม่เห็น"

"ไม่คองเป็นห้วงหรอคครับ เซีร์นโนสกับอาจารย์คนอื่นที่โรงเรียน เงามีคองรักษาควงคตของผมได้แน่ หรือไม่อย่างนั้นก็คองมีวิธีอื่นที่จจะ ทำให้ผมมองเห็น" เฟิงผิงหลันยี้มอย่างสคไส "ปีศจเก่งจะคตย ไม่มีอะไร ที่ทำไม่ได้ คังนั้น—"

"หุบปาก" จู๋ๆ เควคซัลกัพูคแทรกเฟิงผิงหลันกลวงคัน

นัยน์คตาสีม่วงสบประสานกับนัยน์คตาสีค้ำ

ในควงคตยทั้งสองคู้คองคต้อรันและแจ็งกร้าว ไม่มีใครยอม อ่อนข้อให้ใคร

เควคซัลขบพันแน่น เขาคองใช้ความพยายามอย่างที่สุด เพื่อห้าม คัวเองไม่ให้ตะคอกเฟิงผิงหลัน เขาค่อยๆ คายค้ำพูคออกมาทีละค้ำ "เรื่องนี่ไม่เกี่ยวกับนาย นายไม่คองแกล้งทำเป็นเข้มแจ็ง"

"ผมไม่ได้แกล้งทำเป็นเข้มแจ็ง!" เฟิงผิงหลันสวนกลับทันควิน "แกล้งทำเป็นเข้มแจ็งคือรู้คอยู่แล้วว้ไม่มีทางเป็นที่ยอมรับ แต่กัยคังคัน พยายามอย่างเอาเป็นเอาคตย...แกล้งทำเป็นเข้มแจ็งคือเจ็บปวคใจเจียน คตย แต่ยงเสแสรังทำเป็นมีความสุข...แกล้งทำเป็นเข้มแจ็งคือรู้คอยู่แกใจ ว่าคคเคี๋ย รู้คอยู่แกใจว้ลันหวัง เป็นคตยอย่างไรก็ไม่มียอมรับ แล้วยง แกล้งทำคัวเหมือนไม่รู้สิกรู้สาอะไร...แกล้งทำเป็นเข้มแจ็งคือรู้คอยู่แกใจ ว่าคัวเองไม่เป็นที่คองการของคนอื่น เป็นคนที่ถูกลีม ไร่ค้ำ แต่ยงไม่เลิก หลอคคัวเอง ใช้ชีวิตไปวันๆ เหมือนร้ำงที่ไร้วิญญาน—"

ค้ำพูคทั้งหมคพรั้งพรูคออกมาจากส่วนลิกภายในจิตใจ เป็นความ รู้สิกที่เก็บคคไว้มาแสนนาน ค้านที่มีคมนและอ่อนแอของเข เขาพูคเร็ว และใช้แรงไปมากจนแทบหายใจไม่ทัน พอพูคจบ จิงหายใจหอบไม่หยุด

ทุกคนภายในตำหนักตกอยู่ในความเงียบ
 อึดใจหนึ่งหลังจากนั้น เควตซ์ลิ่งเอ่ยขึ้นเบาๆ ว่า "นายไม่กลัวเธอ"
 เป็นแค่มนุษย์ที่แสนอ่อนแอคนหนึ่งเท่านั้นแท้ๆ...

ทั้งที่ไม่มีอะไรสักอย่าง ทำอะไรไม่ได้สักอย่าง แต่กลับมีความ
 มุ่งมั่นที่แข็งแกร่งดั่งเหล็กกล้า แม้กระทั่งปีศาจยังไม่อาจเทียบชั้นได้

"สิ่งที่ผมกลัวที่สุด ก็คือสิ่งที่ผมพุดไปเมื่อครู่" เฟิงผิงหลันจ้องหน้า
 เควตซ์ลิ่ง น้ำเสียงของเขาหนักแน่น "ถ้าทุกคนไม่ได้อยู่ข้างๆ ผมแล้ว
 ถ้าเควตซ์ลิ่งไม่ได้อยู่ข้างๆ ผมแล้ว ผมไม่มีทางกล้าพุดอะไรแบบนี้ หรือ
 คัดลึนใจทำอะไรแบบนี้"

"นายไม่จำเป็นต้องทำเพื่อพวกเรา"

"ผมจะทำก็ได้ หรือจะไม่ทำก็ได้ นี่เป็นตัวเลือกของผม" เฟิงผิง-
 หลันมองหน้าเควตซ์ลิ่ง ก่อนจะเลื่อนสายตาไปยังปีศาจแต่ละคน "พวกนาย
 เข้ามาในชีวิตของฉัน ทำให้ฉันไม่กลัวในสิ่งที่เคยกลัวอีกต่อไป—"

ตั้งแต่ได้รู้จักกับเหล่าปีศาจ ความพยายามของเขาได้รับการยอมรับ
 เขามีความสุขจากใจจริง เขาไม่โคดเคี้ยวอีกแล้ว ชีวิตของเขาเต็มไปด้วย
 ความหวัง

ปีศาจได้พันธะของเขาต้องการเขา

ชีวิตของเขามีคุณค่าและความหมาย

เขามีความสุขมาก เขาจึงอยากทำอะไรเพื่อเหล่าปีศาจให้มาก
 กว่านี้

เขารู้ดีว่า วันหนึ่งสิ่งเหล่านี้ต้องจบลง หากวันหนึ่งต้องแยกจากกัน
 และกลับไปเผชิญกับชีวิตอันแห้งผากและความโดดเดี่ยวอันยาวนาน
 ถ้าอย่างนั้นเขาขอจบชีวิตลงอย่างยิ่งใหญ่ ณ ที่นี้ ณ เวลานี้ เสียเลยยัง
 จะดีกว่า

รอยยิ้มระบายทั่วไปหน้าของเฟิงผิงหลัน เขาพยายามให้กำลังใจ
 เหล่าปีศาจ "ไม่เป็นไร พวกเราลองให้ของขวัญอย่างอื่นก่อน ถ้าเธอ

ไม่พอใจ ค่อยหาทางออกกันอีกที" เขาเตะกระเป่าเป่าโบยักษ์ที่วางอยู่บนพื้นเบาๆ "ลองดูก่อนเถอะ"

สุดท้ายความหิวร้นของเฟิงผิงหลัน ก็ทำให้เหล่าปีศาจใจอ่อน

"ถ้าลองแล้วไม่ได้ผล เราจะไปจากที่นี่ทันที" เควตซ์ลี่ยื่นคำขาด

มอร์ริสเองก็หักข้อนิ้วเสียงคังกรือบๆ เป็นเชิงขู่ "นายเหลือเสื่ออีกแค่ตัวเดียวเท่านั้นละ"

"รู้แล้วนะ" เฟิงผิงหลันหันไปหาเวนน "ได้ไหมครับ"

เวนนไม่ตอบ เขาหมุนตัวแล้วหันไปหาซาโคน่าที่นั่งอยู่บนเบาะอันหรูหราที่ด้านหน้า "ท่านเห็นว่อย่างไร—"

ซาโคน่าที่นั่งนิ่งโดยไม่ปริปากแม้แต่คำเดียวราวกับรูปปั้น หัวเราะออกมาเบาๆ เสียงของเธอใสกังวาน ต่างจากใบหน้าที่ได้มไปด้วยคราบเลือดโดยสิ้นเชิง

"น่าสนใจมาก..." มุมปากที่ได้มไปด้วยคราบเลือดแห่งกรังยกขึ้น เป็นรอยยิ้ม "กฎแห่งผู้สร้างโลกขีดเส้นกำหนดไว้ ทำให้ฉันต้องตกอยู่ในสภาพดังที่เห็นอยู่นี้..."

ใบหน้าที่ปกคลุมด้วยเลือดสีน้ำตาลแดงจมนองไม่เห็นดวงตาทั้งสอง หันมาหาเฟิงผิงหลัน เฟิงผิงหลันรู้สึกถึงพลังมหาศาลที่ทำให้เขารู้สึกอึดอัดจนแทบหายใจไม่ออก ทั้งร่างสั่นสะท้านโดยไม่รู้สาเหตุ

"อยากรักษาชีวิตไว้ แต่ก็อยากได้คำตอบ ไม่ใช่ว่าเป็นไปไม่ได้ขอเพียงถาม..."

ริมฝีปากของเธอเผยอขยับน้อยๆ แต่ไม่มีใครได้ยินสิ่งที่เธอพูดราวกับจู่ๆ ก็ถูกเปลี่ยนเป็นฟิล์มหนังใ้

ซาโคน่าหัวเราะหึๆ กับตัวเองแล้วพึมพำเบาๆ ว่า "บอกไปแบบนี้ก็ได้หรือ เข้มงวดเสียจริงนะ—"

เธอยังพูดโดยไม่มีเสียงอยู่อีกพักหนึ่ง ทุกคนยังคงไม่ได้ยินสิ่งที่เธอพูด แต่ก็สัมผัสได้ว่า เธอไม่ได้กำลังพูดกับพวกเขา ดูเหมือนเธอกำลังพูด

กับตัวเองมากกว่า

หลังจากนั้นไม่นาน เสียงของซาโค่นาก็กลับมาอีกครั้ง

"แสดงความสามารถของเธอให้ฉันเห็นเป็นประจักษ์หน่อยเถิด
ผลงานของพระเจ้าเป็นเจ้า..."

คำคืนคุณหมั่นค้อนหนาวเหน็บ ณ คฤหาสน์สีขาวหิมะเหนือเนินเขา

ภายในบ้านมีแสงจากดวงไฟหมั่นสลัว แยกผู้ไม่ได้รับเชิญทั้งสอง
ได้มาพบกันในห้องโถงใหญ่

พลังอากาศพุ่งเข้าโจมตี คิโยฮาระกระโดดหลบได้อย่างทันท่วงที

เขาหันไปมอง และเห็นใบหน้าของผู้โจมตีอย่างชัดเจน ใบหน้า
ที่เขาเห็นจากแฟ้มคดีมานับครั้งไม่ถ้วน—สุภาพบุรุษจอมโจรนั่นเอง

ผู้โจมตีเปิดฉากโจมตีอีกครั้ง คิโยฮาระยังคงตั้งรับโดยไม่ตอบโต้

ที่ผ่านมา เขาจะปล่อยพลังโจมตีตอบโต้ไปพร้อมกับการตั้งรับศัตรู
และเทคนิคการต่อสู้ของสุภาพบุรุษจอมโจรก็ไม่ซับซ้อนเลยสักนิด เขา
สามารถพลิกสถานการณ์เป็นฝ่ายได้เปรียบภายในครึ่งนาที และเอาชนะ
คู่ต่อสู้เช่นนี้ได้โดยง่าย

แต่เวลานี้ ความคิดของเขาไม่อาจจจจอยู่กับการต่อสู้ตรงหน้า

เพราะเขาได้เจอคนที่เขาไม่เคยคาดคิด

เพื่อนร่วมงานของเขา เพื่อนสนิทของเขา—เฟิงจิ้งหลัน

คิโยฮาระหันไปมองสุภาพบุรุษจอมโจร อีกฝ่ายยังคงปล่อยพลัง
โจมตีใส่เขาอย่างต่อเนื่อง แต่ในแวบที่ความสิ้นหวังที่ไม่อาจปิดบัง

เขาเข้าใจทุกอย่างแล้ว

แสดงว่า ผู้ชักใยเบื้องหลังสุภาพบุรุษจอมโจร คือนายอย่างนั้นหรือ
จิ้งหลัน...

ความประหลาดใจ ตกใจ ไม่เข้าใจ และความรู้สึกอันซับซ้อนอีก
หลายอย่างพลุ่งพล่านอยู่ภายในใจของคิโยฮาระ ทำให้เขาลังเลไม่กล้า

ลงมือ และไม่อาจแสดงความสามารถได้เต็มที่เหมือนทุกครั้ง

แสดงว่า แผนการทั้งหมดของสมาคมสิงโตเขียว และเรื่องที่เกิดบนเรือยาร์กเนอร์ รวมทั้งคดีฆาตกรรมผู้อัญเชิญทั้งหมด...

สุภาพบุรุษจอมโจรปล่อยอาคมปีศาจใส่คิโยฮาระอีกกระลอก คิโยฮาระตั้งรับโดยสัญชาตญาณ ด้วยทักษะพิเศษของนักล่าปีศาจ อาคมปีศาจประเภทนี้ไม่มีผลอะไรกับเขา—

แต่แล้วเขาก็ต้องประหลาดใจ เพราะอาคมปีศาจไม่ถูกทำลาย และทะลวงเข้าโจมตีเขาเข้าเต็มรัก

เป็นไปได้ยังไง?

ความเจ็บปวดพุ่งเข้าจุดโจมตีทั่วทั้งร่าง เขารู้สึกเหมือนหัวจะระเบิด เป็นเสียงๆ

คิโยฮาระเบิกตากว้าง ร่างล้มลงแน่นิ่งกับพื้น สถิติสัมพัทธ์ดูจะค่อยๆ เลื่อนหาย

เฟิงจิ้งหลันลุกขึ้นยืน แล้วเดินเข้าไปหาคิโยฮาระที่นอนนิ่งอยู่บนพื้นอย่างช้าๆ

คิโยฮาระพยายามลืมตา เขาอยากเห็นสีหน้าของเฟิงจิ้งหลันในเวลานี้ให้ชัดๆ แต่ภาพตรงหน้ากลับถูกความมืดเข้ากลืนกินอย่างรวดเร็ว

เฟิงจิ้งหลันโค้งตัวลงไปพื้น แล้วพึมพำอย่างแผ่วเบาด้วยเสียงกระซิบที่มีเพียงเขาที่ได้ยิน

"...ฉันรู้สึกเสียใจมากที่ต้องสูญเสียเพื่อนรักไปคนหนึ่ง—"

สถิติสัมพัทธ์ของคิโยฮาระดับวูบ ดวงตาทั้งสองปิดลง

ชีววังซูยีนอยู่อีกด้าน สายตาของเขาหยุดอยู่ที่ขุนพลบูรพา ซึ่งกำลังนั่งยองๆ อยู่ข้างตัวคิโยฮาระ

เขาไม่เห็นสีหน้าของขุนพลบูรพา เขารู้ว่าคิโยฮาระยังไม่ตาย เพราะการโจมตีเมื่อครู่ไม่รุนแรงถึงชีวิต

นี่เป็นคำสั่งของขุนพลบูรพา เขาต้องการจับเป็น

"หลังจากนี้เอาอย่างไรต่อ" ชิววังซูเอ่ยถาม "จะทิ้งเขาไว้ที่นี่ไหม"

"ไม่ เขายังมีประโยชน์อยู่" ขุนพลบูรพาลุกขึ้นยืน แล้วหันไปพูดกับวาร์กเกอร์ที่ยืนคู่กันทางอยู่ที่อีกมุมห้องว่า "อุ้มเขาไปที่รถ"

วาร์กเกอร์จับคิโยฮาระที่สลบไม่ได้สติแบกขึ้นปาราวกับถุงข้าวสาร แล้วเดินออกจากห้องไป

ชิววังซูพยายามสังเกตสีหน้าของขุนพลบูรพา เพื่อจะได้เงื่อนงำอะไรบางอย่าง แต่ขุนพลบูรพาก็ดูไม่ต่างจากทุกวันที่ผ่านมา ไม่อาจบอกได้เลยว่าเขากำลังรู้สึกอย่างไร

แต่เขาสัมผัสได้ว่า ขุนพลบูรพายังคงอารมณ์ไม่ดีนัก นับตั้งแต่ได้รับจดหมายจากเซ็นหยางเมื่อสามวันก่อน เขาก็อยู่ในสภาวะโกรธจัดตลอดเวลา

"จัดการที่นี่ให้เรียบร้อย อย่าลืมเก็บของที่เขเอาติดตัวมาไปให้หมดด้วย" ขุนพลบูรพาออกคำสั่ง

"อืม..."

ชิววังซูเริ่มลงมือตามคำสั่งทันที จัดแจงเฟอร์นิเจอร์ที่เลอะเทอะเพราะการต่อสู้เมื่อครู่ให้เข้าที่ และเก็บกวาดสิ่งของที่แตกหัก ขณะที่เขา กำลังเลื่อนโซฟา ก็สังเกตเห็นว่ามีกระเป๋าทิ้งที่ท่าจากหนังใบหนึ่งตกอยู่ที่มุมห้อง ดูเหมือนจะไม่ใช่อะไรที่อยู่ในบ้านนี้ตั้งแต่แรก

ชิววังซูแอบเก็บกระเป๋าทิ้งใบนั้นไปไว้ใต้โซฟาอย่างเงียบเชียบ แล้วแกล้งทำเป็นเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น จากนั้นก็รีบเก็บกวาดส่วนที่เหลือต่ออย่างชะมัดเขม้น

ขุนพลบูรพามองชิววังซูอยู่ครู่หนึ่ง พอได้ยินเสียงวาร์กเกอร์เดินเข้ามาในบ้าน จึงเดินขึ้นชั้นบนไปตรวจดูห้องอื่นต่อ

ชิววังซูรีบฉวยโอกาสนี้ กุ๊กเฝ้าลงไปหยิบกระเป๋าทิ้งจากใต้โซฟา ฉวยโอกาสในช่วงเวลาสิบกว่าวินาทีที่ขุนพลบูรพาไม่อยู่ในห้อง และวาร์กเกอร์ยังเดินเข้ามาไม่ถึงห้องรับแขก รีบค้นของในกระเป๋าทิ้งของ

คิโยฮาระ

ทันทีที่เปิดกระเป๋า สิ่งที่น่าประหลาดคือสายตาคือดอกไม้กระดาษที่เขาเป็นคนพับและจดหมายที่เขาเป็นคนส่ง ทั้งสองอย่างเป็นหลักฐานที่ไม่เป็นผลดีกับตัวเขา แถมยังวางเค้นเป็นสง่าทับอยู่ด้านบนเอกสารและของอย่างอื่นภายในกระเป๋า

"แม่เอ๊ย!"

ชีววังชูสูดหายใจลึกอย่างหวาคหวน หัวใจแทบจะหยุดเต้น โชคดีที่เจอเข้าก่อน ไม่อย่างนั้นเขาคายแน่!

เขารีบคว้าดอกไม้กระดาษและจดหมายยัดเข้าไปใต้โซฟา จังหวะที่ดึงมือออกมา วาร์กเกอร์ก็เดินเข้ามาในห้องรับแขกพอดี

ชีววังชูรีบคว้ากระเป๋าถือมาไว้ในมือ แล้วลุกขึ้นเดินฉับๆ เข้าไปหา วาร์กเกอร์ เขาไม่ต้องการให้คนอื่นเข้ามาใกล้โซฟา

"หาเจอแล้ว!" เสียงของชีววังชูแหลมสูงกว่าปกติเพราะความตื่นเต้น เขารู้ตัวว่าทำไมก็ดี จึงรีบหัวเราะกลบเกลื่อน แล้วชูกระเป๋าถือสูงเหนือหัว "ฉันเจอกระเป๋าใบนี้!"

วาร์กเกอร์เลิกคิ้วสูง "ในนั้นมีแผ่นหนัง AV หรือไง"

"ไม่ใช่สักหน่อย! นี่เป็นของนักล่าปีศาจคนนั้น!"

วาร์กเกอร์ได้ยั้งดั่งนั้นถึง "แล้วทำไมนายต้องตีใจขนาดนั้นด้วย"

"เอ่อ...ก็เพราะว่า..." ชิววังชูใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว สารอะครีนาลินทำให้เขาคิดหาคำตอบที่เหมาะสมที่สุดได้ภายในเวลาเพียงเสี้ยววินาที เขาเกาหัวแกรกๆ พลังกลืนน้ำลาย แล้วกระซิบอธิบายเบาๆ ด้วยน้ำเสียงหวาคหวนเล็กน้อย "ขุนพลบูรพาสั่งให้ฉันหาของที่คิโยฮาระเอาติดตัวมา ฉันทักว่าถ้าหาไม่เจอ จะตายศพไม่สวยเหมือนปีศาจเมื่อวันก่อนตัวนั้น พอเจอกระเป๋าใบนี้ ก็เลยรู้สึกเหมือนรอดชีวิตจากภัยพิบัติมาได้อย่างหวุดหวิดนะ..." พอพูดจบ ก็หลบสังเกตสีหน้าของวาร์กเกอร์

สีหน้าของอีกฝ่ายแสดงถึงความเห็นด้วย ดูเหมือนวาร์กเกอร์จะ

ไม่คิดใจอะไรกับเหตุผลนี้

"ใช่แล้วละ" วาร์กเกอร์รับกระเป่าถือจากมืออีกฝ่าย "ทางที่คืนนาย
อย่าทำให้เขาโมโหดีกว่า"

หลังจากนั้นไม่นาน ชุนพลบุรพาก็เดินลงมาจากชั้นบน ไปหน้า
ระบายด้วยรอยยิ้ม

แต่พอชีววังซุกกับวาร์กเกอร์เห็นรอยยิ้มของอีกฝ่าย สัญชาตญาณ
กลับร้องเตือนว่า อันตรายกำลังมาเยือน

เมื่อสองวันก่อน พวกเขาได้เห็นรอยยิ้มแบบนี้บนใบหน้าของชุนพล
บุรพาเช่นกัน

หลังจากนั้นไม่ถึงสามนาทีก่อน ชุนพลบุรพาก็ฆ่าลูกสมุนขององค์ชาย
สามและสมาคมสิงโตเขียวรวดเดียวสามราย ปีศาจสองคน มนุษย์
หนึ่งคน ถูกฆ่าตายเรียบอย่างโหดเหี้ยมภายในเสี้ยววินาที

วางไม้คี่เสียแล้ว

เขาไปเจออะไรที่ชั้นบนนั่นกันแน่นะ

"เรียบร้อยแล้วหรือ" ชุนพลบุรพาทถามทั้งสองด้วยรอยยิ้ม

"เรียบร้อยแล้ว" วาร์กเกอร์ยื่นกระเป่าถือในมือให้อีกฝ่าย "นี่เป็น
ของคิโยฮาระ"

ชุนพลบุรพารับกระเป่ามาไว้ในมือ เปิดดูผ่านๆ แล้วส่งคืนให้
วาร์กเกอร์

"ไปกันเถอะ" ชุนพลบุรพาพูด "ต้องกลับไปดูแลเจ้าหญิงนิทราของ
พวกเราให้ดีๆ หน่อยเสียแล้ว"

ณ เขตชานเมืองที่ห่างจากความพลุกพล่าน ในเขตชุมชนอันทรุด

โทรม มีเพียงอพาร์ตเมนต์หลังเดียวที่ความสูงราวสี่ห้าชั้นตั้งเรียงราย
เนื่องจากทุกคนย้ายเข้าไปอยู่ในตัวเมือง จึงเหลือเพียงไม่กี่ครอบครัว
ที่อาศัยอยู่ในชุมชนแห่งนี้ ภายในอาคารหลังมึมมามี หน้าค่างเพียงไม่กี่

บานที่มีแสงไฟสีขาวส่องลอคออกมาให้เห็น

หนึ่งในนั้นคืออพาร์ทเมนต์ความสูงห้าชั้น เหนือชั้นคาคฟ้าคือบ้าน
ที่สร้างจากแผ่นสังกะสี บ้านสังกะสีที่เต็มไปด้วยคราบสนิมไม่มีหน้าต่าง
แม้แต่ครึ่งบาน มีประตูเพียงบานเดียว ภายในบ้านคือห้องอันกว้างขวาง
ทั้งสี่ด้านทาด้วยสีขาว ไม่มีกำแพงแบ่งสัดส่วน ไม่มีเฟอร์นิเจอร์หรือการ
ตกแต่งใดๆ รวากับเป็นแก่งล่องสีขาวเกลี้ยงๆ ใบบนึ่ง แต่ใค้สิทาบ้าน
ขาวสะอาดนั้น มีค้ายาคมอันสลบับซบซ้อนและแนหนาซ่อนอยู่

นี่คือคุกสีขาวโพลน ที่คุมขังอสุรกายสองคน

กลางห้องคือคิโยฮาระที่นอนสลบไม่ได้สคิอยู่กับพื้น มือทั้งสอง
ถูกมัดไพลไว้ค้ำหลัง

ที่มุมห้อง ชิววังซุนนึ่งอยู่กับพื้น หลังพิงกำแพง ค้ายาคมภายใน
ห้องทำให้เขารู้สึกอ่อนแรงไปทั้งร่าง

ชิววังซุนมองคิโยฮาระ คาเนะยูกิที่นอนสลบอยู่กับพื้น ออกไม่ได้ที่จะ
กลืนน้ำลายอย่างหวาดหวั่น

คนคนนี่คือนักล่าปีศาจที่ตามสืบเรื่องของเขาอยู่

เขามั่นใจว่าคิโยฮาระเก็บคอกไม้กระดากของเขาได้ และใค้รับ
จดหมาย ในเมื่อคิโยฮาระคั้นเจอเงื่อนงำที่เขาทิ้งไว้ เช่นนั้นแล้ว เป็นไป
ได้หรือไม่ที่เขายังเจอเงื่อนงำอย่างอื่นอีก

การปรากฏตัวของคิโยฮาระ จะช่วยให้เขามีโอกาสรอดมากขึ้น
หรือไม่

คิโยฮาระนอนคว่ำหน้าอยู่บนพื้น คาทั้งสองปิดสนิท ผมหางม้า
ที่ผูกไว้หลังศีรษะห้อยลงมากลุมเหนือไหล่ พาดลงมาปรกใบบหน้า

ชิววังซุนจ้องใบบหน้าของอีกฝ่าย ก่อนจะยับเข้าไปใกล้ แล้วนึ่งของ
ลงข้างตัวคิโยฮาระ

เป็นผู้ชายแท้ๆ ใฝ่ผมยาวเสียนาคนี้ จงใจทำให้คนอื่นเจ้าใจผิด
ซัดๆ...

เขาผลอยื่นมือไปปิดเส้นผมที่ร่วงลงมาปรกหน้าของอีกฝ่ายโดย
สัญชาตญาณ เผยให้เห็นใบหน้าหล่อเหลาสมบูรณ์แบบ

ชีววังซูดอนใจยาว

แม้ว่าเขาจะไม่รู้อะไรเกี่ยวกับคิโยฮาระเลยแม้แต่หน่อย แต่เขารู้ว่า
จุดจบของอีกฝ่ายต้องเลวร้ายมาก เลวร้ายยิ่งกว่าเขาเสียอีก

เขายังจำได้ ตอนที่คิโยฮาระเจอขุนพลบูรพาในบ้านของเฟิงผิงหลัน
สีหน้าของเขาแสดงความประหลาดใจ ตกใจและสิ้นหวังอย่างชัดเจน

เห็นได้ชัดว่าสองคนนี้รู้จักกันมาก่อน เฉลียวๆ อาจเป็นเพื่อนสนิท
กันด้วยซ้ำ

ได้เจอกับเพื่อนในสถานการณ์แบบนั้น คงเลวร้ายไม่ต่างกับการไป
คู่ตัวแล้วเจอว่า คู่คู่ตัวของตัวเองคือภรรยาเก่า

"โอ้ย..."

เสียงกรรณครางเบาๆ ด้วยความเจ็บปวดแหว่มาจากพื้น คุณเหมือน
คิโยฮาระเริ่มได้สติแล้ว

ชีววังซูดิบสลดคิดคว่นวายจากหัว แล้วพยายามรวบรวมสติ

ถ้าไม่รีบอธิบายเรื่องทั้งหมดคิโยฮาระเข้าใจ ทุกอย่างต้องเลว
ร้ายยิ่งกว่านี้แน่!

แม้ว่าเขาจะเอาดอกไม้กระดาษและจดหมายไปซ่อนแล้ว แต่ถ้า
คิโยฮาระเข้าใจผิดว่าเขาใช้ของพวกนั้นเพื่อหลอกล่อให้อีกฝ่ายมาติดกับ
หลักฐานที่สามารถมัดตัวเขาทั้งหมดก็จะถูกเปิดเผย แบบนั้นแย่แน่!

"เฮ้ย! ลุกขึ้น" ชิววังซูดะกดบ่าคิโยฮาระ "ได้ยินฉันไหม"

คิโยฮาระไม่ตอบ แต่ดูเหมือนลมหายใจเริ่มถี่กระชั้นขึ้นมา

"เฮ้ย! นายเป็นอะไรหรือเปล่า"

ชีววังซูดึงมือหนึ่งข้อหลังท้ายทอยของคิโยฮาระ ยกศีรษะของ
อีกฝ่ายให้สูงขึ้นเล็กน้อย แล้วใช้อีกมือคบใบหน้าของอีกฝ่ายเบาๆ

เปลือกตาของคิโยฮาระสั่นระริกเล็กน้อย แต่เขาก็ยังไม่ลืมคา

ริมฝีปากของเขาเผยอเปิด เสียงอ่อนแรงเอ่ยคำพูดที่ฟังแทบไม่ได้ยิน

"นายกำลังพูดกับฉันอยู่หรือ" ชิววี่งชูเอียงหูเข้าไปใกล้ใบหน้าของอีกฝ่าย พยายามฟังให้ชัดเจนว่าอีกฝ่ายกำลังพูดหรือแค่ร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด

ตอนนี้เอง ประตูห้องก็เปิดผาง

ทันทีที่วาร์กเกอร์ผลักประตูเปิด ก็เห็นชิววี่งชูนั่งคุกเข่าอยู่ข้างตัวคิโยฮาระ แล้วเอียงศีรษะเข้าไปจนชิดใบหน้าของอีกฝ่าย

ภาพที่เห็นทำให้เขาถึงกับขมวดคิ้ว

"ชีวๆ! ไปให้พ้นไป!" เขาปักมือพลงตะโกนไล่ชิววี่งชูราวกับกำลังไล่หมาจรจัด "ฉันน่าจะแนะนำให้คุณพลบรูพาจับนายไปทำหมันซะ!"

"นายเห็นฉันเป็นหมาติดสัดหรือยังง!" ชิววี่งชูผละจากคิโยฮาระ แล้วถอยไปอยู่อีกด้านของห้อง ปากก็ก่นคำด้วยความโมโห "อีกอย่างเจ้านี่ก็เป็นผู้ชาย! ฉันไม่ได้คอยอยากถึงขั้นไม่เลือกกินหรือกะ"

วาร์กเกอร์ส่งเสียงหึในลำคออย่างไม่เห็นด้วย ก่อนจะเดินเข้ามาภายในห้อง มือทั้งสองกอดอกขณะยื่นพียงข้างกำแพง ตาจ้องคนทั้งสองเจมิ่ง

"นายไปยืนตรงนั้นทำไม"

"คุณพลบรูพาบอกว่าเขาใกล้ฟื้นแล้ว เลยส่งฉันมาดู" วาร์กเกอร์เลิกคิ้ว "ดูเหมือนนายจะไม่ค่อยอยากให้เห็นฉันอยู่ที่นี่นะ"

"เพื่อเจ้อ"

วาร์กเกอร์ส่ายหน้า "นายนี้อาการหนักจริงๆ"

"ฉันก็บอกแล้วไงว่านายคิดไปเองทั้งนั้น!"

"โอ้ย..." ร่างสูงเพรียวที่นอนอยู่บนพื้น ส่งเสียงร้องเบาๆ ด้วยความเจ็บปวด

ชิววี่งชูหันไปมองคิโยฮาระด้วยสายตาวาดหวาดหวั่น
ฟื้นแล้วหรือ?

กิโยฮาระอโงะโลกง แล้วพนมมหายใจออกอย่างแรง จากนั้นเปลือก
คาที่ปีคสนิทก็เริ่มสั่นระริกแล้วเผลอเปิดอย่างซ้าๆ ดวงตาทั้งสองหันมา
ประสานสายตากับชีววังชูพอดี

ชีววังชูเห็นแววแห่งความกราดเกรี้ยวในสายตาของอีกฝ่ายอย่าง
ชัดเจน

"นาย..." กิโยฮาระพุกตลอดไโรฟัน

ชีววังชูรู้สึกปวดหัวตุบๆ

ช่วยแล้ว

เจ้านี้ต้องเข้าใจผิดว่าเขาเป็นพวกเดียวกับขุนพลบุรพาแน่ๆ—

หัวใจของชีววังชูเต้นแรงจนแทบระเบิด ภาพของปีศาจที่ถูกฆ่าตาย
ต่อหน้าต่อตาเขาเมื่อสองวันก่อนผุดขึ้นมาในสมอง

เพียงเสี้ยววินาที ดวงตาทั้งสอง กระโหลก และลำคอของปีศาจคน
นั้นก็ถูกขุนพลบุรพาใช้ตะปูทะลวงทะลุในคราวเดียว พอล้มลง ปีศาจคน
นั้นไม่ได้ตายทันที แต่ก็ไม่อาจกระดิกกระเดี้ย ต้องทนทรมานโดยไม่อาจ
ร้องขอความช่วยเหลืออยู่พักหนึ่งถึงจะสิ้นลม

ตอนนี้เขารู้สึกเหมือนกะโหลกและลูกตาของเขาเริ่มจะเจ็บแปลบ
ขึ้นมาหน่อยๆ